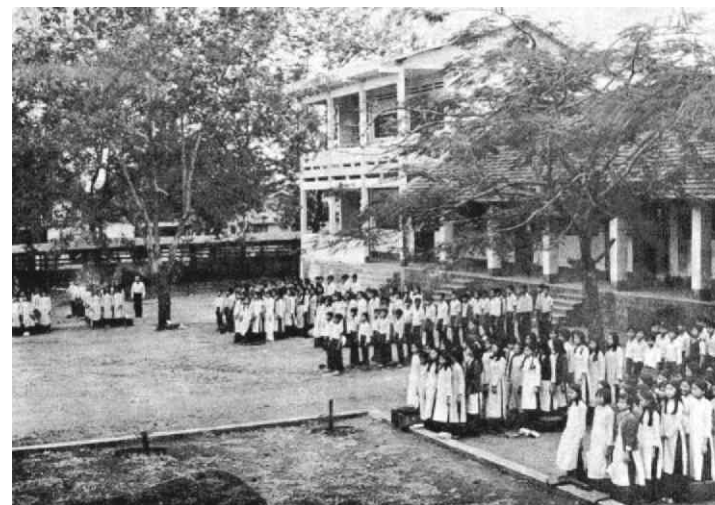

Tập san
Nắng ấm sân trường

Nhà xuất bản Trẻ - 2015

Lời ngỏ

Dòng thời gian cứ lặng lẽ trôi đi không để ý tới những gì xung quanh nó, cho đến hôm nay bạn đang cầm trên tay Tập san kỷ niệm của ngôi trường mà bạn đã từng học, từng yêu, đã nhớ. Ngôi trường trung học cổ kính của vùng đất này, có giai đoạn là ngôi trường cấp III duy nhất của tỉnh Đắk Lắk, chứng kiến bao bể dâu và vui buồn của nhiều thế hệ thầy cô giáo, nhiều thế hệ học trò, đã đi qua, đã ra đi và còn lại.

Và thời gian chính là dòng sông, dòng sông cũng trôi như một đời người, thời gian là điều thiêng liêng mà quý thầy cô cảm nhận nó rõ nhất. Vì thời gian chính là ngày tháng thầy cô vất vả dạy dỗ đàn em thơ, thời gian để ngôi trường trở thành mái nhà chung, chứng kiến lớp lớp học trò trưởng thành, trở thành những trí thức, những công dân có ích chẳng những cho vùng đất này và còn tỏa đi muôn lối. Đó cũng là hạnh phúc mà quý thầy cô ở ngôi trường xưa cũ giàu truyền thống này mong muốn. Và theo bước chuyển của nhịp thời gian, chúng ta nhớ đến thầy cô, đến mái trường, nhớ đến cái nôi đã đào tạo chúng ta trở thành người có ích cho gia đình và xã hội. Từ những dãy nhà cấp bốn mái ngói thâm nâu ngày

nào đã trở thành dãy cao tầng sáng gương, nhưng ngôi trường đó vẫn gần gũi biết bao, và công ơn của quý thầy cô đã dạy dỗ nơi đây cao cả biết nhường nào...

Những người tham gia làm tập san NẮNG ẤM SÂN TRƯỜNG này mong muốn được thể hiện sự biết ơn của mình đến ngôi trường - điểm tựa tinh thần đã sưởi ấm cho bao nhiêu thế hệ học sinh trên phố núi vùng cao này. NẮNG ẤM SÂN TRƯỜNG là nơi bình yên giữa bao bề bộn cuộc đời của nhiều thế hệ thầy cô và học trò, sự ấm áp của một thời áo trắng. NẮNG ẤM SÂN TRƯỜNG mong là một giai điệu, một lời ca, một nỗi nhớ...

Những người làm tập san này không thể nói hết những lời muốn nói để thể hiện tình cảm và sự biết ơn của mình với những thầy cô đã và đang cống hiến cả tuổi thanh xuân cho ngôi trường để bao nhiêu thế hệ học trò vinh dự đi qua, vững bước đi trên con đường học tập và sự nghiệp. Nhưng bạn đọc sẽ hiểu phần nào tình cảm đó ở những vần thơ, áng văn, khúc nhạc được thể hiện trong tập san này. Mời quý bạn đọc cùng chia sẻ với chúng tôi.

Hơn nửa thế kỷ qua, biết bao nhiêu thế hệ đã học và trưởng thành từ ngôi trường giàu truyền thống này, vì thế tấm lòng của những người làm tập san chưa thể vẹn tròn tất cả, nên chắc chắn còn nhiều thiếu sót, rất mong được bạn đọc góp ý chân thành.

BAN BIÊN TẬP

■ Phạm Thị Đài Trang

ÁO XANH

Tường tôi đồng phục là áo dài, điều đó là một tất yếu vì trường nào cũng vậy. Nhưng trường tôi còn “màu” hơn nữa đó là áo dài trường tôi màu xanh. “Chặc”, hơn một lần tôi đã phát ngại khi mặc nó, cứ như kiểu gây sự chú ý ấy.

Mà trông nó như thế nào, cũng đơn giản thôi vì nó chỉ toàn một màu xanh, cũng may là màu thiên thanh chứ không phải là xanh khác. Áo Xanh rất dễ nhàu, phải ủi tử tế, Áo Xanh cũng dễ phai màu, phải giữ gìn cẩn thận, Áo Xanh rất dễ bị nhận biết khi đi giữa đường, Áo Xanh rất đặc trưng vì không “đụng hàng” với bất cứ trường nào hết. Và tôi phát ngán với Áo Xanh. Vậy mà giờ sắp xa Áo Xanh lại nhớ Áo Xanh lạ lùng.

Cũng phải, Áo Xanh theo tôi suốt ba năm rồi còn gì. Áo Xanh bên tôi từ ngày khai giảng đầu tiên đến ngày tổng kết cuối cùng; Áo Xanh cùng tôi trong những buồn vui của học sinh; Áo Xanh lưu

giữ những vết mực ngày cuối năm mà tụi bạn tha hồ vẽ vờ; Áo Xanh chứng kiến tôi trưởng thành từng ngày; Áo Xanh đắm giọt mồ hôi của những giờ ra chơi ồn ã; Áo Xanh an ủi tôi những kết quả vuông tròn học hành; Áo Xanh leo đèo theo tôi từ trường về nhà; Áo Xanh theo tôi từng góc phố mỗi lúc tan học sớm; Áo Xanh vương mùi bánh tráng trộn khi cả lũ kéo nhau đi ăn; Áo Xanh cùng tôi trong những bức ảnh tập thể... Đã ba năm rồi Áo Xanh cùng tôi vui buồn, vậy mà giờ... Nhanh nhả.

Ngày cuối cùng, tớ mới thấy tiếc nuối, xót xa cho tất cả Áo Xanh ạ, có phải khi sắp mất thứ gì người ta mới biết mình có nó và cần nó phải không Áo Xanh? Tớ chẳng biết nữa, lúc nào tớ cũng chỉ biết để tất cả đi qua trong tiếc nuối rồi mới chép miệng thở than. “giá như”, “giá mà”...

Áo Xanh này, tớ chẳng bao giờ nói chuyện với cậu ba năm qua, tớ

vô tâm quá phải không. Ngày cuối cùng mặc cậu để đến chào bác hoa phượng, chào tiếng trống trường, tự nhiên tớ thấy muốn nói với cậu thật nhiều.

Áo Xanh ơi, tớ xin lỗi vì ba năm qua tớ không chăm sóc cậu cẩn thận, chẳng mấy khi là ủi cho cậu thật đẹp đẽ, lúc nào trông cậu cũng nhàu nhĩ, chắc cậu buồn lắm phải không, tớ hứa từ nay sẽ chăm sóc cậu cẩn thận, nhưng giờ...

Áo Xanh ơi tớ xin lỗi cậu vì ba năm qua hơn một lần tớ la mắng cậu, có phải cậu làm tớ té đầu nhĩ, có phải cậu làm tớ vương vীu mỗi khi chạy đầu nhĩ, chắc cậu giận tớ lắm phải không? Tớ xin lỗi mà, tớ hứa từ giờ mình sẽ là đôi bạn thân chẳng bao giờ cãi nhau nữa, nhưng giờ...

Áo Xanh ơi, tớ xin lỗi vì ba năm qua hơn một lần tớ ghét cậu, có phải cậu xấu xí đầu mà sao hè tới là tớ cho cậu dưới đáy góc tủ luôn, chắc lúc đó cậu tủi thân lắm phải không, tớ hứa từ giờ tớ sẽ treo cậu thật trang trọng trong tủ đồ, để đi ra đi vào ngắm cậu mỗi ngày. Ngày khai giảng mình lại tung tăng ha, lúc đó thì vui lắm nhĩ, ơ... nhưng giờ...

Áo Xanh ơi, tớ xin lỗi cậu vì ba năm qua không biết trân trọng cậu, sao những lúc tớ đối xử không

tốt với cậu, cậu không la lên, cậu hiền thật đấy. Chỉ tại cậu thôi, sao cậu không la lên, la to thật vào để giờ đây, ngày cuối cùng tớ mới chợt tiếc nuối. Làm sao, phải làm sao để quay về lại ngày xưa đây Áo Xanh?

Sau này tớ sẽ nhớ cậu lắm đó Áo Xanh à.

Tự nhiên chợt thấy yêu màu xanh vô cùng, màu xanh của hy vọng, là màu của tuổi trẻ, là màu của niềm tin, màu của đồng phục trường tôi. Sau này, ra trường, tôi sẽ giữ gìn màu xanh ấy thật kĩ trong tim, để những lúc gục ngã, những lúc thất bại, những lúc khốn khó tôi lại nhớ đến màu xanh ngày ấy, để ngọn lửa của hy vọng, của niềm tin, của tuổi trẻ lại sáng bừng trong tôi, để cùng tôi bước tiếp trên con đường dài rộng của cuộc đời.

Sáng nay nhặt cánh phượng ép vào trang giấy, những trang giấy cuối cùng của bài học còn dang dở, những cánh phượng cuối cùng của thời học sinh, những giây phút cuối cùng của tuổi cấp sách lại thấy tà áo dài màu thiên thanh trong gió giòn tan cùng những tiếng cười, nghe sống mũi chợt cay nồng !!!

■ Phạm Thị Đài Trang

CHO MÙA HẠ CUỐI

Người ta bảo thời gian là con đường một chiều nhưng tôi đâu có nghe.

Người ta nói thời cấp sách ngắn ngủi lắm hãy biết trân trọng nhưng tôi cũng bỏ qua.

Người ta bảo hãy biết nâng niu những khoảnh khắc đẹp nhất của thời áo trắng vì ai chỉ cũng có một lần nhưng tôi cũng cho thế là thừa.

Để giờ đây mới thấy sao mình vô tâm với lời người ta quá, để giờ đây khi ở vạch cuối cùng của năm học mới tôi mới hay mình còn nhiều việc chưa làm, nhiều điều chưa nói, nhưng chẳng kịp nữa rồi. Tôi ngần ngại ước giá ai đó cho tôi quay về lại của ngày xưa, dẫu chỉ một lần thôi, nhưng không kịp nữa rồi.

Ba năm học trôi qua nhanh quá đổi, mới đó, mới đây, thế mà giờ ve đã kêu, phượng đã nở. Mùa hè này khác mùa hè trước, mùa hè này tôi không giống như xưa nữa, có sự mệt mỏi của thi

cử, có áp lực của học hành và có cả nỗi nhớ nhung hoài niệm.

Ba năm so với một đời người không dài nhưng nó đi theo mãi một đời người, để rồi hôm nay đây tôi viết những dòng này có lẽ tôi cũng đang muốn vớt vát lại chút gì đó những mảng kí ức đã trôi qua kẽ tay. Có lẽ, ngày mai, ngày mốt, năm sau, năm kia hay mãi mãi thì tôi vẫn nhớ hình ảnh ngôi trường này, ngôi trường già nua, cổ kính với hàng phượng già trầm mặc đứng đó chứng kiến từ ngày đầu tôi chập chững bước vào trường và giờ lặng lẽ vẫy chào tôi “đi nhé”. Nhớ thầy cô với những kỉ niệm, những kết quả vuông tròn, những bài giảng, những tiết học, những buồn vui, nhớ thầy giám thị lúc nào cũng có sẵn nụ cười tươi. Nhớ bạn bè với những kỉ niệm thân thương, đổi hờn. Nhớ cửa lớp có chiếc chuông gió đong đưa sớm chiều. Nhớ những giờ ra chơi ồn như chợ vỡ, nhớ những

lúc thi cử “anh em mình là một gia đình”. Nhớ những lúc cắm trại tranh nhau trở tài, mà tài hoa đâu chả thấy chỉ toàn thấy “tài phiệt”. Nhớ những lúc lên confession chửi nhau như thật, sáng mai lại cười toe. Nhớ, nhớ nhiều nhưng giờ thành kí ức rồi, mà kí ức thì ăm ắp, biết chất chứa vào đâu...

Những ngày này, hoa phượng ở khu nhà thi đấu đã bung nở hết rồi, cây phượng đường Hùng Vương cũng hòa vào bản giao hưởng mùa hạ rồi. Chẳng mấy nữa là sẽ tổng kết và chia tay, có ai thấy trong lòng mình có gì đó nghẹn ngào không?

Ừ, phải rồi, ngày đó người ta bảo thời gian là đường một chiều mà tôi đâu có nghe để giờ ngồi rưng rưng với những kỉ niệm... Tiếng trống trường bây giờ không giống giả nữa rồi, nghe mênh mang xa vắng quá, cầu thang thư viện vắng đâu đó tiếng hát ngày chia tay. Mười hai năm rồi giờ mới thấy hết những chan chất, nghẹn ngào của hai tiếng “chia tay”, chia tay lần này biết có còn gặp nhau nữa không...

Chẳng quay về được nữa, phải một mình bước tiếp trên con

đường cuộc đời dài rộng và chông gai thối.

Sáng nay tôi và Áo Trắng có cuộc hẹn:

- Tớ đến để chào cậu, tớ phải đi đây.

- Vội thế ư.

- Ừ, vì tớ là Áo Trắng mà, ai cũng chỉ có một lần...

- Này, đợi đã, Áo Trắng ơi...

Tôi lặng người nhìn Áo Trắng. Nó đi mà tôi không kịp nói lời nào...

Xin gửi lại trường những vô tư hồn nhiên của tuổi mới lớn, những cảm xúc vỡ òa trong giọt nước mắt, gửi lại trường những kỉ niệm đẹp nhất của ngày xanh, gửi lại những khoảnh khắc đẹp nhất. Trường giữ gìn cho những người bạn vô tâm này nhé. Bọn mình đi nhưng sẽ có ngày quay trở lại thăm trường, trường đừng buồn, vẫn có chị hoa phượng, bác ve sầu và tiếng trống cùng ở lại với trường mà, phải không, tất cả ở lại nhé, không được buồn đâu.

- Kia, đã bảo không được buồn mà sao chị hoa phượng cứ khóc thế kia, cánh ướt, rơi rụng một khoảng sân rồi... Như thế thì xấu lắm.

■ Lê Văn La Vâng

DUYÊN TRI NGỘ

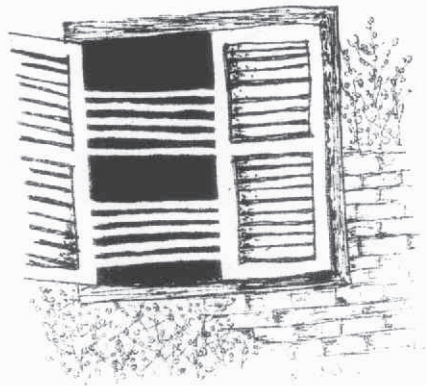
Không giống như cách đây năm năm khi trở về với vai một ông khách tham quan trường cũ. Lần trở về này có hơi khác một chút. Nhẹ thôi, tôi đã trở lại ngôi trường xưa sau gần bốn mươi năm trong vai một anh học trò già, với một bước chân rất nhẹ. Một chút rụt rè như ngày đầu chập chững vào lớp 10C1 của tôi, thêm một chút cảm giác bồi hồi khi gặp lại những khoảng trời xưa cũ. Tôi đã trở lại trường mình bằng một cái duyên. Cái duyên tri ngộ.

Cái duyên của tôi bắt đầu từ một mong muốn của Thầy Hiệu trưởng là đi tìm những tâm tình dễ thương về trường, lớp nơi các cựu học sinh. Thế là “Về Khung Trời Tuổi Xanh” của tôi được giới thiệu qua hai cô bạn đồng học ngày xưa hiện là giáo viên của trường. Bắt đầu là từ trên trang liên lạc “THPT Buôn Ma Thuật”. Đến dịp chuẩn bị mừng ngày hội 20-11, ban văn nghệ của trường

được một cô bạn của tôi nhờ đến như muốn thể hiện tâm tình màu xanh ấy cho được tròn trịa hơn nhưng vì vài lý do khách quan mà việc đó không thành. Nhưng cũng chính vì thế mà tôi lại được gặp cái duyên tri ngộ. Một cô bạn khác cùng học cấp III đã giới thiệu tôi với đám học trò lớp 10 của mình. Cũng lại là lớp 10, cái lớp mới chập chững vào trường như tôi cách đây ba mươi tám năm để cùng chung nhau thể hiện cái tâm tình về khung trời xanh ấy của tôi.

Thế là cái vai một ông học trò già của tôi, hay đúng hơn là của chúng tôi, lại càng được thể hiện một cách rõ nét hơn. Tôi và hai anh bạn cùng khóa đã chung tay với các học trò lớp 10 ấy, những cô cậu không có năng khiếu gì đặc biệt ngoài lòng nhiệt tình và sự hồn nhiên của tuổi xanh, bắt đầu lao vào tập dợt để chuẩn bị cho ngày hội như các lớp khác. Với sự hỗ trợ của cô chủ nhiệm,

việc đầu tiên phải làm là truyền cho được cái tâm tình của bài hát cho những cô cậu học trò mới tinh này và rồi. Cũng tập cũng dợt. cũng gọt, cũng dũa. Cũng cùng mơ đến sự thành công sau những cố gắng, và rồi cuối cùng cũng phải hồi hộp bước qua đợt sát hạch của ban giám khảo của trường. Tôi đã như sống lại những ngày xưa, xưa lắm ngày xưa!... Cái lửa của chúng tôi,

những ông, bà học trò già rồi cùng rồi cũng đã bén vào hồn những thế hệ đàn em qua những giọng hát hồn nhiên và đầy lửa.

Đến nghe các em hát trong ngày tổng dợt, cái tâm tình già màu xanh của tôi đã như bị lạc trong một rừng những bài hát mới, những cách thể hiện tân

thời... Cái duy nhất giữ “Khung Trời Tuổi Xanh” của chúng tôi hòa được vào không khí hôm ấy chính là nhiệt huyết và niềm hy vọng hồn nhiên của những cô cậu học trò, những người bạn học ở thế hệ sau của chúng tôi. Và tôi chợt nhận ra rằng khung trời tuổi xanh của chúng tôi không chỉ là một khung trời kỷ niệm mà lại còn là một thực thể được hình thành từ lòng nhiệt huyết, từ những mơ ước hồn nhiên, từ những tấm tình trong veo của bất cứ thế hệ học trò nào. Cám ơn cái Duyên tri ngộ. Cám ơn hai cái lớp 10 của tôi lớp 10C1 ngày xưa và lớp 10B2 hôm nay đã làm cho tôi tin chắc là có một khung trời tuổi xanh luôn mãi tồn tại. Một Khung Trời Bình Yên trong Kỷ Niệm và một Bầu Trời Mơ Trong Xanh để rải cánh về chân trời ước mơ. Cám ơn các Thầy, Cô giáo, đặc biệt là những Cô, Thầy ngày xưa cũng như hiện tại của trường Trung học phổ thông Buôn Ma Thuột, những người luôn giữ cho Khung Trời Tuổi Xanh mãi trong veo, mãi bình yên để những Cánh Chim Câu được tung tăng cùng bao khát vọng.

■ Nguyễn Thị Diệu Hiền

HỒI ỨC TRỞ VỀ...!!!

Có lẽ trong mỗi chúng ta luôn tồn tại một khoảng hồi ức tốt đẹp nhất của cuộc đời, để khi mệt mỏi, khi buồn bã, khi ta cô đơn hay gục ngã và cảm thấy lạc lõng trên đường đời ta lại nhớ về để tiếp thêm sức mạnh. Hồi ức là nơi mà có lẽ ai cũng mong muốn quay trở về để sống lại khoảng thời gian tuyệt vời nhất. Không chỉ với tôi mà dường như với tất cả mọi người, hồi ức tuyệt vời ấy chính là thời học sinh tuyệt đẹp.

Miền hồi ức về mái trường thân yêu cứ hiện dần lên trong tôi mỗi khi những chú ve nhỏ bắt đầu cất tiếng, khi những chùm hoa phượng vĩ rực đỏ một góc sân trường. Không biết là tình cờ hay đó chính là cái duyên may mắn đã cho tôi được làm một thành viên nhỏ trong “mái nhà” THPT Buôn Ma Thuột. Với tôi, những ngày tháng được học tập ở ngôi trường thân yêu này là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời.

Những ngày tháng ấy trôi qua rất bình dị và êm ái, nó không mãnh liệt, ồn ào hay vội vã, nó cứ nhẹ nhàng như một bản nhạc giao hưởng mà tôi ước gì bản nhạc ấy không bao giờ kết thúc. Êm đềm và bình yên chính là cảm giác mà tôi luôn có được trong suốt ba năm gắn bó với ngôi trường này... ba năm có lẽ không phải là khoảng thời gian dài đối với một đời con người nhưng nó đủ để ước mầm cho những mơ ước nhỏ bé của mỗi chúng ta. Nhớ lại ngày đầu khi mới đặt chân vào miền đất mới này, tôi không khỏi ngỡ ngờ và hồi hộp nhưng cảm giác ấy dường như tan biến khi những ánh mắt, những nụ cười trêu mến từ thầy cô và bạn bè luôn dành tặng cho tôi. Nơi đây chính là nơi chấp cánh cho những ước bay cao và xa hơn trên bầu trời tri thức. Cũng là nơi nuôi dưỡng những khát vọng đầy nhiệt huyết của tuổi đôi mươi.

Thời gian cứ thế trôi đi, có lẽ vô tình đến mức nó không đợi ta song hành bước theo... nhưng cũng chính thời gian lại tạo ra những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của cuộc đời chúng ta. Thời gian mang lại cho tôi những kí ức về thầy cô, những người đã dìu dắt, nâng bước tôi trên đoạn đường chông gai của cuộc sống. Thầy cô cứ lặng lẽ lái những chuyến đò cập bến tri thức; truyền cho tôi một ngọn lửa đam mê với mơ ước của mình; không đơn thuần là những tri thức trong sách vở, cái mà tôi nhận được nó là vô giá, đó chính là những bài học về kinh nghiệm sống. Thầy cô giúp tôi trở nên mạnh mẽ và chín chắn hơn trong suy nghĩ của mình. Thầy cô không chỉ là người cha, người mẹ thứ hai mà còn là những người bạn tốt luôn san sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống của tôi. Khi tôi vấp ngã thầy cô dạy tôi cách tự đứng lên bằng chính đôi chân của mình để rồi giờ đây chúng tôi có thể sẵn sàng cất cánh bay đi thực hiện ước mơ của mình. Và có lẽ cũng giống như tôi, ở tận sâu trong trái tim mỗi chúng ta luôn dành một vị trí đặc biệt cho những thành viên của “mái nhà” THPT Buôn Ma Thuột.

Giờ đây, khi đã rời xa ngôi trường thân yêu này, rời xa thầy cô và bạn bè, trong tôi luôn cảm thấy tiếc nuối. Tôi muốn được sống lại dù chỉ là một lần trong cái khoảnh khắc của hồi ức tuyệt đẹp ấy, để tôi cảm nhận được sự bình yên, ngọt ngào và êm đẹp mà ngôi trường này đã mang lại cho tôi. Từng thế hệ học sinh đã và đang trưởng thành từ ngôi trường thân yêu này có lẽ sẽ không bao giờ quên được bến đỗ của những chuyến đò tri thức, sẽ không quên được nơi chấp cánh ước mơ đầy nhiệt huyết, sẽ không quên được những bài học làm người vô giá và làm sao có thể quên hồi ức trở về đầy kỉ niệm và cảm xúc trào dâng trong mỗi chúng ta. THPT Buôn Ma Thuột mãi là niềm tự hào, mãi là điểm tựa vững chắc và bình yên nhất trong tôi để rồi dù không níu giữ được thời gian nhưng tôi vẫn luôn ước quay ngược thời gian để hồi ức trở về...!!!

“Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ.

Để trở về với giấc mơ ngày xưa.

Hãy cho tôi xin một vé không hai.

Vé đi thôi không cần quay trở về.

Chỉ cần cho tôi được trở về ngày xưa thì tôi sẽ xin chờ hoài...”

■ Lê Thị Linh Chi

HOA THẠCH THẢO

Có lúc ngồi suy tư, tôi chợt ngẫm nghĩ: Hình như mình đã cất giữ trong tim quá nhiều kỉ niệm. Chẳng thế mà có lần tình cờ gặp một người bạn xa lắc hồi còn học cấp một, tôi thì đã hào hứng nhắc đến bao nhiêu hình ảnh của cái ngày thơ dại. Ấy vậy mà bạn tôi cứ ngăn người vì chẳng còn nhớ gì nữa cả. Rồi tôi chợt dạ: Phải chăng mình là kẻ cứ tham lam níu giữ quá khứ. Hay tôi là người quá dễ dãi nên đã nâng niu những gì mà đối với mọi người quá đổi bình thường.

Cho nên kỉ niệm của những ngày đầu tiên bước vào nghề giáo dù đã hai mươi năm tròn nhưng dường như vẫn cứ lung linh trong trí nhớ của tôi. Đó là những ngày cuối hạ của năm 1996, tôi nhận được quyết định về dạy học tại một trường trung học. Vốn không mạnh dạn cho lắm nên tôi vô cùng hồi hộp khi đến trường trình

quyết định để nhận công tác. Phải nói thật rằng tôi hơi hăng hực vì cơ ngơi của trường chẳng to chẳng đẹp mà lại khá cũ kĩ. Đó là thời điểm nó vừa được chuyển đổi sang từ trường trung học nông nghiệp. Chưa đến ngày tựu trường nên khung cảnh nơi đây thật vắng lặng. Thỉnh thoảng chỉ nghe những tiếng ve cuối mùa rời rạc ngân lên từ những vòm phượng mềm mại, xanh mướt.

Trường có tới bốn dãy nhà tập thể. Tôi đã chọn một gian phòng nằm tận dãy sau cùng. Một vài chị đã có gia đình đoán là tôi sẽ nuôi heo, thả gà nên mới chọn vị trí ấy. Kì thực tôi chưa từng bao giờ có cái ý tưởng như vậy. Sở dĩ tôi thích nơi ở này vì mỗi ngày chỉ cần mở cửa sổ của căn phòng là tôi có thể đón nhận một không gian tuyệt diệu. Xa xa là cánh rừng cao su ngút ngàn tầm mắt. Cứ mỗi mùa thay lá, cả phương trời ấy như

được giăng lên một tấm lụa xanh non, mát dịu. Nhưng những tháng mùa khô, toàn bộ rừng cây trở nên trụi trơ, xao xác. Không ít lần khi chiều vơi nắng, tôi lặng buồn ngắm những thân cành khẳng khiu in dấu lên nền trời tựa như những nét phác họa còn dang dở.

Gần tôi hơn nữa là một cánh đồng hoa dã quỳ lẫn trong vùng cỏ dại. Nhớ những tháng ngày dã quỳ mới nở, màu hoa vàng tươi như vườn cúc đại đóa khoe sắc giữa nắng xuân. Lần đầu anh bạn từ Quy Nhơn lên công tác ghé thăm tôi, anh cứ nhất định ra đến nơi để nhìn cho được tận mắt vì không tin đó là loài hoa dại. Tôi kể với anh rằng loài hoa này rất lâu tàn lụi. Chờ cho đám cỏ trở bông, cả hai sắc hoa đều sậm lại, lúc ấy thì vẻ đẹp tự nhiên, hoang sơ hay linh hồn cỏ hoa sẽ níu chân người dừng bước. Có lẽ vì thế mà dã quỳ đã được chọn là loài hoa của miền đất đỏ Tây Nguyên. Tôi còn lấy tập họa báo có trang bìa là cảnh những thiếu nữ Êđê mặc trang phục truyền thống cho anh xem. Đó chính là toàn cảnh sau nhà tôi mà cũng là một người bạn làm ở Sở Văn hóa Thông tin đã kì công chụp lại. Lúc đó màu hoa dã quỳ đã vàng cháy, xen lẫn vào đám hoa đuôi chồn xam xám. Bức

ảnh đẹp một cách kì lạ nên đã đạt giải cao trong một cuộc thi rồi được in lên báo.

Dẫu vậy để tô điểm thêm cho căn nhà, tôi quyết định trồng cho mình một vườn hoa nhỏ. Chỉ chọn trồng toàn bộ là hoa thạch thảo bởi lẽ tôi yêu cái vẻ dịu dàng, khiêm nhường của những bông hoa tím tím, bé xíu. Hàng ngày, sau những buổi lên lớp và bài vở, giáo án, tôi đều dành thời gian để chăm chút cho những cây hoa của tôi sớm đơm bông. Khi những búp hoa đầu tiên xuất hiện, lòng tôi đã bùng vui. Một sáng kia, như để đáp lại niềm mong đợi của tôi, có đến năm nhánh hoa đua nở. Liên tục vài hôm sau, tôi đều dậy sớm hơn lệ thường để hân hoan cảm nhận không khí trong lành bên những khóm hoa còn long lanh sương sớm.

Sang ngày thứ ba, những bông thạch thảo của tôi càng đẹp hơn vì tất cả những búp nhỏ xíu đều đã nở. Sáng hôm ấy, vì phải thay cho một giáo viên trong tổ về Sở công tác cả việc sinh hoạt đầu giờ và giảng dạy nên tôi chỉ dành được ít phút để ngắm nhìn chúng. Đang hí hoáy chuẩn bị trong phòng, tôi thoáng nghe có tiếng động bên ngoài. Dù không nghi ngờ gì cả nhưng sau đó tôi cũng ra thử xem sao. Lúc đó, tôi chỉ kịp nhìn thấy

một cu cậu học trò cấp hai từ vườn hoa của tôi đã chạy vụt về phía giảng đường. Và tôi cũng kịp nhận ra trong vườn chẳng còn ra năm nhánh thạch thảo như ban sớm.

Khoảng cách từ căn phòng của tôi lên tới giảng đường chỉ dài hơn một trăm mét. Vậy mà sáng hôm ấy tôi có cảm giác nó dài hơn hẳn. Tôi cứ băn khoăn có nên truy tìm “thủ phạm” đã ngắt trộm những bông hoa của tôi hay không? Nhưng cũng không thể suy tính gì thêm vì trống trường đã báo hiệu giờ vào lớp. Thật ngẫu nhiên, khi bước vào lớp 7A, tôi đã nhận thấy trên bàn giáo viên có một bình hoa thạch thảo rất đẹp. Sau khi giải thích cho học sinh lí do tôi vào lớp thay cô chủ nhiệm của các em, tôi đã nhận xét:

- So với các lớp của cô giảng dạy, cô thấy công tác trực nhật của lớp rất tốt. Phòng học thật sạch sẽ. Đặc biệt nhất là trên bàn giáo viên lại có hoa tươi nữa chứ: Em lớp trưởng rất nhanh nhẹn trình bày:

- Thưa cô, trong giờ sinh hoạt lớp tuần qua, chúng em đã thống nhất tất cả các buổi học sẽ cắm hoa tươi vì để kỉ niệm ngày Nhà giáo Việt Nam trong tháng này. Hôm qua Cường không chuẩn bị hoa nhưng nay bạn đã sửa sai rồi. Bạn ấy là người ngồi đầu bàn gần

chỗ cô đó ạ.

- Tôi nhìn về phía Cường. Lẽ ra phải vui mừng với lời khen ngợi thì cậu ta khá bối rối, căng thẳng. Tôi đã nhận ra đó chính là cậu bé mà tôi đã thoáng nhìn thấy ban nãy. Tôi nhẹ nhàng nhắc nhở chung cả lớp: - Các em làm được như vậy là rất tốt. Tuy nhiên không nên gây áp lực cho bạn Cường và bất cứ bạn nào trực nhật. Bối có thể nhà bạn có sẵn hoa trong vườn nhà nhưng nếu không có thì biết lấy ở đâu. Nếu không có hoa tươi, các em cứ sử dụng lẵng hoa vải có sẵn. Điều quan trọng nhất mà thầy cô mong muốn là các em luôn đạt điểm cao trong học tập và có ý thức, hành vi thật tốt trong cuộc sống. Cô nghĩ đó chính là những bông hoa tươi đẹp nhất của ngày 20-11 sắp tới.

Mãi cuốn theo bài giảng và những gương mặt thật trong trẻo của đám học trò nên buổi sáng lên lớp đã trôi qua với tôi thật nhẹ nhàng. Song khi về đến nhà, tôi thoáng tiếc nhớ đến những bông hoa đã mất. Đang nấu cơm trưa, tôi chợt nghe có tiếng gõ cửa rụt rè. Thì ra Cường đã xuất hiện. Em đã ngập ngừng xin lỗi tôi. Cường tâm sự: “Sáng nay vì nghĩ cô không phải là giáo viên của lớp nên em có hái trộm hoa chắc cũng sẽ không bị phát hiện ra. Chẳng

ngờ, cô lại vào dạy thay, thế là cả buổi em lo lắng vì sợ cô sẽ trách phạt. Vây mà dù đã biết, cô vẫn chỉ nhắc khéo nên em càng xấu hổ và ân hận nhiều lắm”.

Không thể giấu được niềm xúc động, tôi cảm thấy hình như mắt mình cay cay. Tôi thốt lên: “Các em cũng bình dị và đáng yêu như những bông thạch thảo vậy. Các em đã biết suy nghĩ để hành động đúng như những bông hoa biết đón nhận sự sống giữa đất trời để nở ra những nhành tươi đẹp. Cô tin rằng Cường nhất định sẽ trở thành một người tốt trong tương lai vì em đã chân thành, dũng cảm để nhận lỗi của mình”.

Bây giờ cậu học trò ấy đã trở thành một sĩ quan trong quân đội.

Dù cô trò chẳng có điều kiện trực tiếp gặp nhau nhưng chúng tôi vẫn thỉnh thoảng trò chuyện trên facebook. Ghi dấu kỉ niệm xưa, Cường đã lấy ảnh những bông hoa thạch thảo làm hình đại diện. Vâng, cũng chính những bông hoa bé nhỏ ấy đã cho tôi những kinh nghiệm đầu tiên trong việc giáo dục học trò: Cần chú ý, uốn nắn các em từ những việc dù rất nhỏ. Song cũng phải tế nhị và bao dung thì mới giúp cho các em thực sự có thái độ tự giác sửa chữa khuyết điểm. Bài học ấy dù không mới nhưng trải nghiệm qua một tình huống cụ thể đã giúp tôi thấm thía vô cùng.

Tháng 4-2015

■ Nguyễn Thị Diệu Hiền

KỈ NIỆM MỘT THỜI

Kỉ niệm tựa như một cơn mưa mùa hạ, vội vàng đến vào những lúc ta không ngờ nhất và lặng lẽ ra đi làm ta ướt đẫm những hoài niệm... Giờ đây tâm trạng tôi không thể tránh khỏi cảm giác bồi hồi và xúc động khi nhớ về khoảng thời gian mới ngày đầu tôi bước chân vào trường Trung học phổ thông.

Đó là lúc thu sang, tháng Chín đã chung chiêng nghiêng nắng khắp đất trời tự lúc nào mà ta không hay. Chiếc lá vàng chinh chao khiến hồn ta như đang trôi về mùa thu của năm nào. Cả sân trường rợp cờ và hoa, từng chùm bóng bay hơn hở chỉ chực bay lên cùng gió, những cô cậu học trò trong chiếc áo trắng tinh khôi đang nín thở lắng nghe từng hồi trống chậm... vang... để sau đó òa ra trong niềm hân hoan: Một năm học mới đã bắt đầu rồi, ta sẽ lại học Văn, ta sẽ lại cùng bạn giải Toán... Bao nhiêu niềm hân hoan chờ đón ta phía trước... Giờ

đây ta lại thấy sắc nắng hanh vàng trên tán phượng vĩ, cái tĩnh lặng trong veo của sân trường buổi sớm - mùa thu của tuổi học trò là điều ngọt ngào, khó quên nhất. Giờ đây tôi đã là một cô nữ sinh cuối cấp, tôi đã có thời gian gắn bó với ngôi trường trong suốt quãng thời gian đẹp nhất của thời áo trắng, mọi thứ đối với tôi rất đổi thân quen và chứa đựng biết bao kỉ niệm đẹp. Bước đi trong sân trường, tôi cảm thấy thời gian dường như đang trôi đi thật nhanh. Văn phòng ban giám hiệu vẫn đứng đó, uy nghi. Vẫn dãy nhà hai tầng, nghe đâu đây tiếng cười trong trẻo, rộn ràng của bè bạn. Tôi đi dọc hành lang, nghe tiếng bước chân hối hả những ngày cặm cụi ôn bài thi. Vừa đi tôi vừa thả hồn mình vào khoảng sân rợp bóng trời thu. Hình như sương giăng giăng mọi thứ huyền ảo quá, hay ta đang mơ. Tôi nhớ lại những buổi duyệt văn nghệ mà nhà trường tổ chức tràn ngập

màu sắc, những giọng ca xuất sắc vang lên khúc hát: “Trường xưa yêu dấu với bao kỉ niệm thân thương...”, những điệu múa uyển chuyển và công phu hòa lẫn những tràng pháo tay không ngừng của các cổ động viên nhiệt tình.

Hay những buổi cắm trại với các trò chơi dân gian mà trường tổ chức đã đưa chúng tôi trở về với tuổi thơ của mình. Ngôi trường thân yêu là nơi chấp cánh những ước mơ cho những cô cậu học trò, là nơi để chúng tôi vô tư với những tháng ngày nô đùa cùng bạn bè, say sưa với lời giảng văn của cô, trăn trở, suy tư với những bài toán của thầy... và cả những chông chênh e ấp tuổi mười tám với “...bài thơ còn lại trong vở, giữa giờ chơi mang đến lại mang về...”. Có ai đó đã nói tuổi học trò chính là gió, người ta không thể giữ mãi được gió... biết là thế nhưng không hiểu sao lòng ta vẫn quặn đau: Giá như chúng tôi được học mãi cùng bạn bè và thầy cô, giá như sân trường luôn tràn ngập sắc hoa của những buổi cắm trại và tiếng cười thân quen của những cô cậu học trò, giá ta đừng buông tay bạn nhanh như thế trong ngày chia tay, giá ta vẫn được rụt rè: “Em thưa cô/

thầy...”, giá mà... Đã hai mùa phượng nở trôi qua kể từ ngày tôi được bước chân vào học tại trường Trung học phổ thông Buôn Ma Thuật, vậy là chỉ còn một mùa phượng nữa thôi tôi sẽ rời xa mái trường, rời xa hàng ghế đá nơi nô đùa cũng lũ bạn, rời xa thầy cô thân thương - những người đã dạy dỗ chúng tôi nên người và mang đến nguồn tri thức vô giá cho chúng tôi. Sao ta chỉ nhận ra khi màu phượng đỏ đã bạc sắc của kỉ niệm xa xôi? Giờ đây khi sắp phải rời xa mái trường lòng tôi quặn luyến không thôi...

Tôi không muốn rời xa nơi đong đầy kỉ niệm của thời học sinh, tôi không muốn rời xa lớp học còn vương bụi phấn nơi bục giảng, tôi sợ cảm giác ấy, và những giọt nước mắt lăn dài trong buổi chia tay... Rồi mai đây tất cả chỉ còn là những kỉ niệm đẹp trong lòng mỗi người mà mỗi khi nhắc đến chúng ta lại xao xuyến không thôi. Kỉ niệm thời áo trắng đầy trong sáng và đáng yêu, ngọt ngào và tràn ngập sắc hồng. Kỉ niệm về người bạn thân với lần đầu gặp gỡ và những lần tụ tập quán xá, về những niềm vui và nỗi buồn cùng nhau chia

sẻ. Kỉ niệm về mái trường, về thầy cô những người đã nâng bước và chấp cánh cho những ước mơ thần tiên có thể bay cao và xa hơn trên bầu trời rộng lớn...

Ba năm là khoảng thời gian không dài đối với một đời người nhưng nó lại là khoảng thời gian đẹp nhất đối với mỗi chúng ta. Ta

hãy xếp lại những kỉ niệm đẹp đẽ, thân thương với mái trường, thầy cô và bạn bè vào một ngăn nhỏ trong trái tim mình đó chính là cách tốt nhất để trong tương lai chúng ta sẽ còn lại là những kỉ niệm đẹp. Để rồi ta lại ngẫu ngao hát: “Thời gian trôi qua mau, chỉ còn lại những kỉ niệm...”.

■ Nguyễn Thị Nhân

MẸ TÔI!

Theo lời hứa hẹn của ông nội và ông ngoại, mười chín tuổi mẹ tôi đã trở thành vợ của một người đàn ông mà trước đó mẹ chưa một lần được gặp mặt (người đàn ông đó chính là ba tôi). Đám cưới của mẹ diễn ra thật đơn giản và chóng vánh. Vì khi ấy ông nội tôi đã qua đời cách đó không lâu, để giữ lời hứa với ông nội, ông ngoại đã để cho mẹ “về bên ấy” cho nhà cửa đỡ lạnh lẽo. Hai mươi ba ngày trôi qua, đó là khoảng thời gian chưa

đủ dài để mẹ quen với cuộc sống nhà chồng, trong một lần cưa vỏ đạn để làm ống xay trầu cho bà, ba tôi đã vĩnh viễn mất đi cánh tay phải cùng với rất nhiều thương tật trên người. Vì thương ba, bà khóc suốt trong một thời gian dài và thế là cuộc sống nghiệt ngã đã cướp đi vĩnh viễn ánh sáng từ đôi mắt của bà tôi. Bất hạnh chồng chất bất hạnh đã đổ lên đầu mẹ tôi từ đó.

Là con út trong gia đình, nên ông bà ngoại rất thương mẹ. So

với các anh chị, mẹ xinh xắn hơn nhiều lại thông minh và giỏi giang. Mọi việc đến tay mẹ nhón cái là xong. Mẹ là niềm tự hào của ông ngoại! Thế là bao nhiêu bí quyết trong công việc đồng áng và gia đình ông bà ngoại đều truyền cả cho mẹ từ lúc chưa chồng.

Ba tôi là con độc. Nghe bà nội kể lại, hai mươi năm bà sinh được bốn người con nhưng tất cả đều lần lượt bỏ bà ra đi, còn lại duy nhất một mình ba. Vì vậy, ba được nâng niu như báu vật từ nhỏ. Muốn gì được nấy! Khi ấy mọi người đều nói: “Ý ba là ý trời”. Chỉ khổ thân mẹ!

Mọi việc từ nhỏ đến lớn trong gia đình nhà chồng đều do một mình mẹ gánh vác, ngay cả việc chăm sóc bà nội và ba. Vết thương trên người ba cứ loét mãi, cánh tay ba nhiễm trùng, bị cưa và tháo khớp đến bốn lần, sau hai năm mới khỏi. Khi ấy mẹ hai mươi mốt tuổi - độ tuổi đẹp nhất của đời con gái!

Ba năm sau, hai chị gái của tôi ra đời. Mẹ càng vất vả. Nhưng nếu chỉ vất vả vì công việc thì với mẹ có hề gì. Khổ nhất là những lời đay nghiến từ ba và những người bên họ nội “đồ loại đàn bà không biết đẻ”. Thậm chí, ba còn lạnh lùng tuyên bố “Nếu không

để cho tao con trai, tao sẽ bỏ và đi lấy vợ khác”. Mẹ âm thầm lặng lẽ chịu đựng, nhiều đêm khóc ướt cả gối. Bà nội hiểu và thương mẹ nhất nhưng bà cũng không đủ sức để bảo vệ mẹ (vì trong con mắt họ nội, bà cũng không được coi ra gì). Bà ngoại thì mẹ không dám tâm sự, vì sợ bà đau lòng.

Năm 1963, đế quốc Mỹ tàn sát ở Mỹ Lai, ba phải chạy trốn bọn lính đánh thuê vì chúng nghĩ ba cụt tay vì theo Cộng Sản. Thế là, một mình mẹ phải gánh hai con, buộc dây chuối vào tay bà và lưng mẹ. Cả gia đình chạy loạn. Sức mẹ khi ấy đã kiệt cùng!

Mẹ thường kể với chúng tôi về bà nội. Mẹ rất thương bà nội, một phần vì bà nội mù lòa, lại rất hiền, không bao giờ mắng mẹ. Nhưng điều làm mẹ thương bà nhất là vì cuộc đời bà quá khổ. Từ nhỏ, bà đã phải sống trong sự cay nghiệt của mẹ kế, lớn lên bị ép gả cho ông nội. Ông nội độc đoán, gia trưởng, thường xuyên đánh đập bà. Vì vậy mẹ muốn bù đắp phần nào chữa lành vết thương trong lòng bà. Mẹ và bà là những người phụ nữ bất hạnh!

Cuộc sống vốn không lấy hết của ai bao giờ. Ba năm sau, mẹ mang bầu. Và anh trai tôi đã ra đời! Ánh sáng đã trở lại, mẹ có

thể ngẩng cao đầu vì mình đã trở thành “người đàn bà biết đẻ”. Nhưng niềm vui ấy không kéo dài được bao lâu. Vì cuộc sống quá lam lũ, khổ cực, làm mãi mà cũng chẳng đủ ăn nên ba quyết định “Cả nhà vào Tây Nguyên lập nghiệp”. Bao nhiêu năm trôi qua, ý ba vẫn là ý trời nên lập tức cả nhà lại di cư từ Quảng Ngãi vào Tây Nguyên (năm 1969).

Nơi đất khách quê người, lại không họ hàng thân thích, khổ cực trăm bề. Quanh năm ba mẹ tôi vật lộn với nắng mưa mà vẫn không đủ cái ăn cái mặc cho cả gia đình. Khi ấy, chúng tôi lại lần lượt ra đời “ít nhất là ba năm một đôi”. Ba bảo sinh đông mới có người nối dõi tông đường. Thế là mẹ tôi vừa là cái máy đẻ, vừa là cỗ máy sản xuất, là trụ cột cho cả gia đình. Hơn mười năm sau, chúng tôi có đến mười anh chị em (năm trai, năm gái). Mẹ kể, có đến hàng tháng trời, mẹ không hề biết đến một bữa no. Vì tất cả đều dành cho các con!

Thương mẹ, chị em chúng tôi bảo ban nhau cố gắng học tập. Đứa lớn dạy đứa nhỏ. Một buổi đến trường, một buổi phụ giúp mẹ, không nề hà bất cứ việc gì, cả những việc bán hàng rong trên hè phố. Mẹ vui lắm! Nhưng có lẽ niềm hạnh phúc lớn nhất

của mẹ là tất cả chúng tôi đều khôn lớn, ngoan ngoãn và trưởng thành, không tì vết.

...Bây giờ, dù đã ở vào tuổi xế chiều, tóc mẹ không còn lấy một sợi màu đen nhưng mẹ vẫn không chịu nghỉ ngơi. Với đôi quang gánh trên vai, hàng ngày mẹ vẫn đều đặn có mặt ở chợ bất kể là mưa hay nắng. Mẹ bảo, “Tao không quen ngồi không. Buôn bán thế này vừa có đồng ra đồng vào vừa vui tuổi già chứ ngồi không thì buồn lắm”. Hiểu ý mẹ, chúng tôi không dám can thiệp nhiều vì sợ mẹ buồn. Chỉ mong sao, mẹ của chúng con luôn khỏe mạnh, luôn mỉm cười là chúng con cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời rồi mẹ ạ!

Tôi thường nói với bạn bè rằng: “Với tôi, mẹ là người phụ nữ vĩ đại nhất”. Ở mẹ, tôi nhìn thấy tất cả vẻ đẹp của một người phụ nữ truyền thống và hiện đại: Giàu đức hi sinh, vị tha, đôn hậu, bao dung và rất nhanh nhẹn, tháo vát trong cuộc sống. Việc gì mẹ cũng làm được. Tư tưởng lại rất thoáng chứ không gò bó như những người phụ nữ khác. Chị em chúng tôi thường bảo: “Mẹ chúng mình là giỏi nhất, chỉ cần học được một nửa của mẹ là tốt lắm rồi”. Dĩ nhiên cuộc sống thay đổi, chúng tôi không thể

lam lũ vất vả như mẹ ngày trước. Chúng tôi được ba mẹ cho ăn học đàng hoàng và mỗi người đều có công ăn việc làm ổn định, chứ không thiệt thòi như đời mẹ.

...Trải qua những cuộc vượt cạn, con đã trở thành một người mẹ. Giờ đây, con mới hiểu hết được nỗi vất vả mà mẹ của con đã trải qua. Đó là chưa kể những lúc “sóng chẳng yên, gió chẳng lặng” mà mẹ phải chịu đựng. Những lúc gặp khó khăn hay vấp ngã tưởng chừng muốn bỏ cuộc, con lại nghĩ đến mẹ, thế là con có thêm nghị lực để đứng dậy và tiếp tục bước. Mẹ ơi! với con Mẹ là tấm gương sáng nhất! Là điểm tựa tinh thần vững chắc nhất! Là ngôi nhà ấm áp nhất để cho con trú ngụ mỗi khi “đông về”.

Mẹ tôi, một người phụ nữ nghèo khổ, lam lũ, thất học; không bằng cấp, không một tấm giấy khen, bằng khen... nhưng mẹ đã cho chị em chúng tôi tất cả những thứ ấy. Điều quan trọng nhất là mẹ đã cho tôi niềm tin và nghị lực sống; mẹ đã dạy cho tôi biết làm mẹ, làm vợ và làm con dâu...

Cuộc sống thời hiện đại đã tạo điều kiện cho những người phụ nữ bước ra ngoài xã hội và ngày càng khẳng định vị trí và tiếng nói của mình. Rất nhiều người

phụ nữ đã thành đạt và được vinh danh. Để có những thành tích đó, chắc chắn người phụ nữ đã phải nỗ lực và cố gắng rất nhiều. Vì họ không thể bỏ qua vai trò của một người “nội tướng”, “giữ lửa” cho cả gia đình. Nói như vậy để thấy được rằng, trong bất kì một thời đại nào, vai trò của người phụ nữ cũng rất quan trọng.

Chúng ta - những người vợ, người mẹ, hãy tự hào vì trong mình đang chảy dòng máu của người phụ nữ Việt Nam với tất cả những phẩm chất tốt đẹp nhất: Hiền hậu, bao dung, độ lượng; giàu đức hi sinh, giàu lòng vị tha; đảm đang, giỏi giang và cũng rất tháo vát trong công việc; rất truyền thống nhưng cũng rất hiện đại.

Nhân đây, tôi muốn gửi đến tất cả chị em phụ nữ thông điệp: Hãy là một người phụ nữ hiện đại nhất nhưng cũng đừng bao giờ đánh mất vẻ đẹp của một người phụ nữ truyền thống. Bởi đó là niềm tự hào của tất cả chúng ta - những người phụ nữ - “một nửa của thế giới”.

Tháng 3 năm 2015

■ Mai Lê Phương Uyên

NGÔI TRƯỜNG XƯA

Nắng trải dài khắp con phố, len lỏi khắp mọi ngõ đường. Nắng trải vàng trên những con đường thân quen của mảnh đất Ban Mê đã in sâu trong tâm trí Linh. Ba năm chu du đất trời Tây, Linh đã đặt chân đến biết bao danh lam thắng cảnh nổi tiếng trên thế giới. Nhưng chính mảnh đất đỏ bazan này lại khiến cô xao xuyến mỗi khi nhớ về... Sinh ra và lớn lên tại mảnh đất này, nơi đây như một phần máu thịt của cô, cô yêu quý mảnh đất này biết bao... Linh trở về nơi đây sau ba năm xa cách, cô hít thở bầu không khí cho thỏa nỗi nhớ quê hương luôn canh cánh trong lòng Bước chân cô lang thang trên những con đường quá đỗi quen thuộc, ngắm nhìn mọi người trên đường qua lại tấp nập, bỗng bước chân Linh dừng lại... Nơi đây, chính nơi đây cô đã gắn bó ba năm cuối cùng của thời áo trắng. Cũng chính nơi đây in dấu biết bao khoảnh khắc, kỉ niệm khó quên,

nơi có những nụ cười và những giọt nước mắt. Nơi đây chính là ngôi trường Trung học phổ thông Buôn Ma Thuột, ngôi trường Linh đã học sáu năm về trước.

Nằm trên con đường mang tên một nữ sĩ anh hùng – Bà Triệu, ngôi trường mang trong mình vẻ đẹp yên ắng, tĩnh mịch. Sáu năm về trước, lần đầu tiên bước vào trường, cảm nhận đầu tiên của Linh là trường rất rộng, rộng hơn ngôi trường cấp hai của cô rất nhiều. Cơ sở vật chất cũng hiện đại hơn, tiện nghi hơn. Mỗi khi nhớ về trường, cô lại nhớ đến cây phượng vĩ trong sân trường. Mùa hè năm ấy, khi Linh lần đầu tiên đến trường, cô còn nhớ, khi nhận kết quả tuyển sinh cô đã đổ vào trường, in sâu trong tâm trí cô là một cây phượng vĩ rất to, hoa nở đỏ rực cả một góc trời, ve kêu râm ran càng làm cho cây phượng thêm đẹp, thêm rực rỡ biết bao! Nhưng khi thu qua đông về, trên những cành phượng kia chỉ còn

lại những chiếc lá cuối cùng, cành cây khô queo, xơ xác hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp rực rỡ của nó vào mùa hè. Linh còn nhớ, mỗi khi mùa hạ đến, cô lại cùng các bạn trong lớp nhặt những bông hoa phượng đỏ rực ấy ép vào vở, rất đẹp. Ngày cô ra trường, cũng như ngày cô vừa bước chân vào trường, cây phượng vẫn nở hoa đỏ rực như muốn chấp cánh những niềm tin, sức mạnh cháy bỏng để cô và mọi người bước vào tương lai. Ngày ấy và bây giờ, sân trường chẳng khác biệt là bao, trong sân trường vẫn những hàng cây bàng cao lớn, xếp thành từng hàng thẳng tắp. Gió thổi khe khẽ làm những chiếc lá bàng đung đưa trông thật đẹp.

Đi dọc theo lối hành lang lớp học mình năm xưa, trong Linh bao nhiêu kỉ ức đẹp đẽ về một thời áo trắng ulla về. Trường của cô nổi tiếng với tà áo dài màu xanh “độc nhất vô nhị”, đi đâu cũng chỉ cần nhìn tà áo dài xanh ấy đều biết là học sinh trường Buôn Ma Thuột. Ngày trước, mặc tà áo dài này, Linh vô cùng tự hào. Trải qua một kỳ thi tuyển sinh vô cùng căng thẳng, cô đã đỗ vào trường này. Linh cứ nghĩ, đã là trường điểm thì chắc hẳn thầy cô phải nghiêm khắc lắm, lạnh lùng lắm, học cũng căng thẳng lắm. Nhưng

khác với trong suy nghĩ, khi trải nghiệm rồi Linh mới thấy được thầy cô dù trong giảng dạy rất nghiêm khắc, nhưng vẫn rất thân thiết, vui vẻ với học sinh của mình. Bạn bè cũng vậy, khi mới vào lớp các bạn ít nói chuyện với nhau, ít chơi với nhau, nhưng một năm trôi qua, năm học lớp 11, mọi người đã rất hòa đồng với nhau, dù lớp Linh toàn con gái nhưng các bạn vẫn chơi các môn thể thao mang tính chất đồng đội rất nhiệt tình, rất vui vẻ. Linh yêu lớp mình, yêu trường mình như ngôi nhà thứ hai vậy. Nay về nhìn lại, bao nhiêu kỉ ức từ bị thằng bạn ngồi cạnh hay chọc ghẹo giấu hết bút thước đến nỗi đi đâu cũng phải kè kè theo mình túi đồ dùng học tập, những lần lớp không học bài bị thầy cô phạt tập thể, những lần lớp tổ chức liên hoan, mọi người cùng nhau hát hò rất vui,... Đi thêm ra phía sau một chút nữa là khu vực thư viện của trường, khu vực này khá rộng, nằm ở một góc khuất của trường nên khá yên tĩnh với nhiều hàng cây xanh. Linh vốn là một người thích đọc sách nên cô đặc biệt thích thư viện, thư viện trường là nơi cô đã được đọc nhiều quyển sách hay, bổ ích. Ngoài ra, cô còn thích thư viện vì cô hay “chiếm dụng” khu vực ban công phía

trước để làm bài tập, rất yên tĩnh. Thi thoảng, cô cùng các bạn tụ tập ở đây đàn hát cho nhau nghe... Nhớ lại những năm tháng đã qua ấy, lòng Linh lại ghen ngào một nỗi nhớ bạn bè, nhớ thầy cô. Đặc biệt, những kỉ niệm làm cô nhớ nhất, những kỉ niệm không bao giờ phai nhạt trong lòng cô, đó là ngày ra trường, ngày cuối cùng cô được khoác lên mình tà áo dài, ngày cuối cùng được làm một học sinh. Ngày hôm ấy, lúc làm lễ, chụp ảnh lưu niệm với thầy cô, đứa nào cũng cười toe toét, nhưng đến lúc sắp chia tay, đứa nào đứa nấy ôm chầm lấy nhau, khóc nức nở, chúc cho nhau những lời chúc tốt đẹp nhất trong tương lai... Nghĩ đến đây, lòng Linh thất lại, cô rung rung nước mắt, cô nhớ mọi người biết bao. Không biết bây giờ mọi người thế nào rồi, có thực hiện được ước mơ của mình không? Có còn nhớ đến nhau không?

Từng ngọn gió thổi nhẹ nhàng trên những hàng cây, những chiếc lá khẽ đưa, có một vài chiếc lá rụng xuống mặt đất. Những tia nắng vẫn trải dài trên sân trường, trải qua những chiếc lá, cành cây. Tiếng chim hót râm rang đâu đây, từng đàn bướm bướm bay lượn trên những chậu hoa cảnh. Cây phượng vĩ vẫn

đứng đó, sừng sững, từng chùm hoa đỏ rực cả một góc sân trường vốn mang vẻ đẹp yên tĩnh. Bầu trời xanh thẳm, trong veo, gió thổi nhẹ nhàng làm những chùm hoa phượng ấy khẽ rung, một vài cánh hoa rơi xuống đất... Linh chợt nhớ lại những câu hát trong một bài hát mà cô rất thích:

Đặt bàn tay lên môi giữ chặt
tiếng nấc ghen ngào
Thời gian sao đi mau xin hãy
ngừng trôi
Vẫn mãi luyến tiếc khi đã
xa rồi
Bạn bè ơi vang đâu đây còn
giọng nói, tiếng cười
Những nỗi nhớ niềm thương,
gửi cho ai...
Nếu có ước muốn
cho cuộc đời này
Hãy nhớ ước muốn cho
thời gian trở lại
Cho bao khát vọng, đam mê
cháy bỏng
Sẽ còn mãi trong tim
mọi người
Để tình yêu ước mơ mãi
không phai...

*Trường THPT Buôn Ma Thuột
năm học 2014 - 2015*

■ Phan Văn Vinh

VỀ BẾN SÔNG QUÊ

*Ngỡ thời gian như ngừng lại
Cùng em về bến sông quê
Sông trôi - dòng đời trôi mãi
Tuổi thơ sương khói nhạt nhòa*

*Mơ về ký ức ngày xanh
Vai mẹ năm tháng nhọc nhằn
Còng lưng gánh chữ cho con
Chờ mong... khắc khoải nỗi niềm*

*Ẩn sâu câu hát quê hương
Tình em mênh mang dịu vợi
Tìm trong gió hương đồng nội
Tình quê náu riu chân người.*

*Bao nhiêu năm đi xuôi ngược
Bến quê sâu thẳm trong hồn
Một chiều dừng chân chốn cũ
Ngậm ngùi gió dọc triền sông.*

■ Phan Hồng

KÝ ỨC TUỔI HỌC TRÒ

Thân mến tặng các thế hệ học sinh THPT BMT.

*Giữa không gian tĩnh lặng như tờ
Bỗng vọng lên bản đồng ca từ lá
Những chú ve cất lời rộn rã
Báo mùa hè sang.*

*Có chút gì như thể xốn xang
Giữa sân trường chiều nay im ắng quá
Những đôi mắt nhìn nhau không nói
Sắp đến giờ chia tay.*

*Tuổi học trò thương mến bên nhau
Một khoảnh khắc cũng dài vô tận
Người chia tay để còn gặp lại
Vẫn băng khuâng như đã mất nhau rồi.*

*Kẻ chia xa mỗi đứa một phương trời
Càng thốn thức biết bao giờ gặp được
Ngày mai đây trên đường đời xuôi ngược
Biết tìm đâu yêu dấu thuở nào.*

*Cánh chim bằng muôn hướng dẫn về đâu
Vẫn lưu luyến nhớ thương tổ ấm
Mái trường xưa, thầy cô, bè bạn...
Là hành trang ai chẳng quý trong đời.*

*Tiếng trống trường giục già bước chân mau
Vào lớp học, chuyện hè thôi khép lại
Những đôi mắt nhìn nhau khẽ hỏi
Thuộc bài chưa. Cô sắp gọi tên rồi!*

Hè 2014.

■ Lại Thị Ngọc Khánh

MƯA BAN MÊ

*Cơn mưa chiều Ban Mê
Sao đẹp tươi đến thế
Từng hạt mưa nhè nhẹ
Âm thầm trên phố quen.*

*Bỗng thấy màu mắt ai
Ngẩn ngơ bên cửa sổ
Mắt nhìn hoài không chớp
Mưa đọng lại trên mi.*

*Thấy bóng dáng người đi
Cứ bồi hồi không dứt
Xòe tay lòng ấm rức
Đỡ giọt ngọc long lanh.*

*Thấy dáng mẹ chạy nhanh
Núp dưới hàng hiên nhỏ
Gánh hàng thơm mùi mới
Núp dưới bóng mẹ tôi.*

*Mưa cứ thế vẫn rơi
Vẫn không thôi phụng phịu
Muốn về chơi với nắng
Mà nắng lại trốn đâu?*

*Cơn mưa chiều Ban Mê
Sao mà yêu đến thế
Mưa cùng trời gõ nhịp
Vang về tận phương xa.*

■ Lại Thị Ngọc Khánh

BÂNG KHUÂNG

*Nắng nhẹ buông
Trên tàn cây phượng đỏ
Khấp sân trường
Rộn rã tiếng ve kêu
Mắt băng khuâng
Nhìn qua ô cửa lớp
Lòng bồi hồi
Nhớ kỉ niệm đã qua.
Mưa nhẹ rơi
Như trời đang thầm khóc
Mưa hòa cùng
Giọt lệ tràn khóe mi
Cuối cấp ơi
Bóng thầy xa tôi mãi
Giờ đọng lại
Chút kỉ niệm thân thương*

*Mai xa rồi
Không biết trường còn nhớ
Cô học trò
Dưới mái trường năm xưa
Hay thả mắt
Nhìn qua ô cửa nhỏ
Rồi ngấm nhìn
Lưu lại trường trong tim.*

■ Lê Vĩnh Tài

CÁI MÀU ÁO ẤY

Mặc vào áo trắng ngày xưa
Cái màu áo ấy, lạ chưa... Bồi hồi
Tuổi thơ một thuở qua rồi
Mà phù sa cứ mãi bồi trong con

Bắt nguồn tự mãi trên non
Cho con suối chảy thành con sông đầy
Nên giữa sân trường sáng nay
Con sông gặp biển là thầy, thầy ơi...

Mái trường làm một vành nôi
Thầy làm người mẹ một đời ru con
Ngón tay thầy phấn ăn mòn
Mà lòng thầy cứ mãi còn thiết tha

Dạy con nghĩa mẹ công cha
Dạy thương đất nước bao la của mình
Cây đa, bến nước, sân đình
Câu thơ thầy giảng lung linh đến giờ

Sóng nào chẳng vỗ vào bờ
Con tìm về lại tuổi thơ ngày nào
Lòng thầy con ngả đầu vào
Ơn thầy biển rộng non cao nào bằng
Sáng tròn như mặt trăng rằm
Như con nước lớn quanh năm tràn bờ

Mặc vào áo trắng tuổi thơ
Cái màu áo chẳng bao giờ con quên...

■ Lê Vĩnh Tài

HOA YÊN CƠ

Loài hoa anh hái tặng em
mùa hạ chẳng còn quay lại
ngôn ngữ bay không về
bây giờ anh tập nói
ngọn núi nào Vũ Dy
hoa Yên Cơ như nắng
bây giờ anh im lặng
yêu em.

Hôm nay màu xanh gọi thu về
như anh gọi em
không bao giờ anh giữ được em đâu
anh chỉ còn bức tranh tĩnh vật
vẽ hoa vàng
Yên Cơ rơi đâu mất
rồi em

Thôi chúng mình chờ mùa xuân
hoa Yên Cơ nở suốt thời con gái
cái thời ta tuổi dại
đêm như hớp rượu say
và ngày không nhớ
những cuộc tình bắt đầu cùng lo sợ
trái tim cứ ngang tàng
và buýt sáo vu vơ

Bài thơ anh đã viết tặng em
bây giờ anh viết làm gì nữa
mùa hạ không về, còn mùa đông thương nhớ
Yên Cơ lạnh nồng nàn như thổ
hoa lá hết rồi
gai nhọn về đâu?

■ Phan Văn Quang

VIẾT TRƯỚC CỔNG TRƯỜNG BAN MÊ THUỘT

*Vẫn còn đó hàng me mùa thu rụng vàng như cốm
Con đường Bà Triệu áo trắng ai bay
Còn nguyên giấc mơ của ngày xưa xa lắc
Theo nhau về - xe đạp những vòng quay*

*Em bỏ tình yêu riêng trong cặp
Giấc mơ sau cổng trường
Tâm hồn anh đuổi bắt
Sao giờ mãi còn thương*

*Thành phố chớm cái lạnh se da của đầu mùa sương đục
Nhớ cụm quỳ vàng đang lẩn khuất đâu đây
Hương cà phê trong hơi mưa phảng phất
Chông chênh mãi nơi này...*

*Góc đường xưa rẽ phải
Theo nhau - Ừ theo em dọc Hùng Vương
Theo hoài em không nhớ
Để một đời anh vấn vương*

*Để một đời nặng nợ tóc rêu ủ sân trường
Bâng khuâng mùa thu cũ
Chạm nổi lòng Tây Nguyên.*

■ Đinh Thị Như Thúy

SƯƠNG KHÓI SÔNG LÔ

*Bạn viết về sương về khói
Nhắc tôi nhớ nhiều sông Lô
Một chiều dừng chân mà ngỡ
Khói sương bạc trắng đôi bờ*

*Sương ở trên trời rơi xuống
Khói từ mặt đất bay lên
Người đi ừ thì va vấp
Khói sương làm mắt ướt mềm*

*Ừ thì đưa tay mà nắm
Giữ hoài sương khói sông Lô
Mai ngày về xa phố nhớ
Ơi sương ơi khói bơ phờ*

*Sông Lô vẫn trôi lững lững
Lêu bêu dăm vạt bọt bèo
Kể chi nào sương nào khói
Nào người kinh ngạc ngó theo*

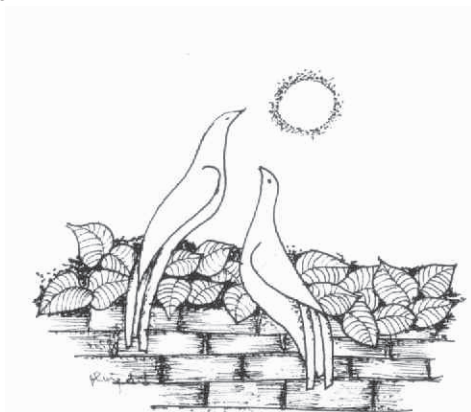
THỜI GIAN

Con chim đã vỗ khàn giọng hát
ngày em xa người
ngày thì dài con chim hát mãi
giọng đã vỡ khàn
em làm sao dỗ nổi trái tim đau

Con chim đã vỗ khàn giọng hát
ngày em mong nhớ người
ngày thì dài xanh xao giọt mưa
ngày thì dài xanh xao dòng nhạc
em làm sao biết được
đâu là bến bờ lãng quên

Con chim đã vỗ khàn giọng hát
ngày em quay về
ngày thì dài con chim hát mãi
ngày thì dài câu thơ dang dở
em làm sao có thể ngủ yên

Con chim hát mãi.

VỀ KHUNG TRỜI TUỔI XANH

Nhạc và lời: Lê Văn La Vâng

♩
Oê nơi đây, cùng hát khúc ca ân tình, về nơi đây để đón con
tim chân thành. Bạn bè bên nhau tay trong tay, cùng thầy cô thân yêu nơi đây.
Xây đắp lại tinh thần ai. Oê nơi đây, về với bao nhiêu kỷ
niệm. Oê nơi đây, về với giấc mơ êm đềm. Bầu trời mơ trong xanh trong
To Coda
xanh, đàn bồ câu bay cao bay cao. Khung trời tuổi xanh bình yên.
Ta về gặp nhau nơi đây. Thấy lại tuổi xanh năm xưa.
Bao nhiêu mơ ước, muôn ngàn gian khó, hoà với trái tim lửa hồng.
Khung trời tuổi xanh năm xưa. Giữ lại niềm vui hôm nay.
D.S. al Coda
Qua bao năm tháng, xanh còn xanh mãi Tình bạn nơi đây. Oê nơi..
Coda
Bạn bè bên nhau tay trong tay cùng thầy cô thân yêu nơi đây.
Fine
Tim về khung trời bình yên.

Kỷ niệm 30 năm Tốt Nghiệp THPT
(1979 - 2009)

■ Đam Srepok

GIÓ NÓI VỚI TÔI Ở BAN MÊ...

*Mình đã xa nhau mười hai mùa gió
Sao mỗi lần trở lại Ban Mê
Anh vẫn thấy như còn đâu đó
Cơn gió ngày xưa thúc đợi anh về*

*Gió ngang tàng và ta yêu hào hiệp
Chẳng biết rồi mai gió thổi về đâu
Những nụ hôn mang vị buồn lấm liệt
Mười hai năm neo thắm giữa đời nhau*

*Mười hai năm, mỗi lần anh trở lại
Ký ức dường như muốn cọt dừa
Chân càng mỗi nhớ nhưng càng da diết
Bước gang hồ chùng xuống giữa phố xưa...*

*Và quá nửa đời người anh mới hiểu
Rằng tình yêu là gió lang thang
Như cơn gió cao nguyên giờ vẫn thổi
Có một sợi tóc mai ngày xưa còn quất rạt mặt chàng...*

Tháng 3-2014.

■ Đam Srepok

CÓ MỘT SỚM MAI NÀO TRONG TRÍ NHỚ

*buổi sáng ấy người đưa tôi ra ngã ba đường 14
đón xe theo quốc lộ 26 về Nha Trang
đứng trước ngày người sẽ tròn 24 tuổi
nắng cao nguyên sớm đó rất vàng*

*và tôi đi, buồn hiu buồn bắt
như những bông quỳ nở cuối mùa
linh cảm có thể là mãi mãi
ngày hôm ấy hoang vu còn hơn cả ngày xưa.*

*tôi nhớ người và chiếc áo gile màu xanh
đội mũ catket màu đen tôi gửi lại
nước mắt chia tay trên vai tôi nóng hổi
thơm vị cà phê đậm sương đêm*

*ngày ấy thật xa, sớm ấy thật gần
như sáng nay tôi ngồi đếm tuổi
như sáng nay tôi nghe ai gọi
thẳng thốt giữa ngã ba cao nguyên bụi đỏ nắng vàng*

*có ký ức neo vào trong im lặng
mà tình yêu cứ theo tôi lang thang...*

■ Bùi Thị Anh Thư

CẢM ƠN THẦY CỦA CON

*Con nhớ Thầy "người thầy vẫn lặng lẽ"
vẫn mạnh mẽ sống mãi trong lòng con
Những chuyến đò chở đầy ấp ước mơ
Thành công đó người lái đò luôn cập bến.*

*Cảm ơn Thầy, người cha con yêu mến
điều bước con đến những miền xa
Chuyến đò ấy và những tuổi hoa
thật bao la tình Thầy thêm tha thiết!*

*Con đã biết "sống là cho yêu thương"
con biết lo một ngày mai sẽ đến.
Với niềm thương mến tận đáy lòng
một lần nữa, cảm ơn Thầy của con!*

■ Cải Thị Minh Trang

MẶT TRỜI THÁNG NĂM

Tháng năm cùng với tiếng ve,
hoa phượng đỏ cả một góc
trời. Tháng năm, những em học
sinh vui mừng vì một năm học
miệt mài đã kết thúc. Trả các em
về với những tháng ngày vui chơi
rong ruổi.

Trên những khuôn mặt chẳng
có thoáng buồn mà vui như cậu
học trò rời mái nhà trường với
cảm giác sung sướng - được ngủ
đầy giấc hơn, được vui chơi thỏa
thích... được bao nhiêu thứ nữa...
Và quan trọng là thêm một mùa
hè, một chút trưởng thành hơn
về mọi mặt sau một năm học để
rồi chấp cánh vào đời.

Tháng năm nghỉ hè, bao nhiêu
là dự định cho một mùa nghỉ dài,
bao nhiêu là dự định cho tương
lai. Học gì, chơi gì, đi đâu... hay
bao nhiêu những lo toan khác.

Bên những gốc phượng già xù
xì, có những chú ve từ đất chui
lên, phải chăng trải qua bao trăn

trở âm thầm và trưởng thành cho
đến ngày trời lên mặt đất, lột xác
vươn lên đón ánh mặt trời và cất
tiếng ngân vang.

Từng tháng năm, từng mùa hạ
trôi qua bao nhiêu thế hệ đã
trưởng thành, mỗi học sinh đã
biết gom góp, tích lũy kiến thức
cho mình để đến ngày tỏa sáng...

Mặt trời tháng năm ơi, cứ
rạng ngời mà tỏa sáng.

■ Viên Chinh Phượng Duyên

NẮNG PHƯỢNG

Khô khốc, vàng úa, trơ trụi, đó là những dấu ấn đầu tiên mà hàng phượng vĩ trước cửa lớp đã để lại trong tôi...

Có lẽ tôi hơi khác biệt so với những người bạn đồng trang lứa, tôi không thích cái cảm giác ồn ào, náo nhiệt, sôi động, tôi cũng chẳng có cái thú vui nô đùa hay tùm tùm “buôn dưa lê” với các bạn lúc ra chơi. Những giờ ra chơi, tôi thường thích đứng một mình trên ban công, lặng lẽ ngắm nhìn những hàng cây, những khóm hoa rung rinh khoe sắc trong sân trường. Và không biết từ bao giờ, hình ảnh những cây phượng khô vàng tàn tạ ấy đã ăn sâu trong tâm trí tôi.

Nhớ những ngày đầu mới bước chân vào ngôi trường cấp ba Buon Ma Thuột, tôi không khỏi ngỡ ngàng tự hỏi sao giữa những cây cối xanh tươi đầy sức sống lại có một hàng cây trơ trụi tàn tạ như vậy? Ngày qua ngày, càng ngắm nhìn hàng cây ấy tôi càng

thấy nó khác xa những cây phượng vĩ từng có trong kí ức tôi ở ngôi trường xưa. Tán phượng xanh um chen lẫn những quả xanh dài như lưỡi kiếm, tỏa bóng che rợp cả một góc sân trường. Dù vậy, tôi không hiểu tại sao hàng cây kì lạ đó đối với tôi lại có một sức hút mãnh liệt. Ngày qua ngày nhìn ngắm chúng, tôi lại dần thấy được bao vẻ đẹp diệu kì sau lớp vỏ tàn tạ ấy. Những chiếc lá không xanh dịu mát mà cháy vàng như uống hết tất tất cả những giọt mật ngọt ngào từ trời cao. Cảm như nắng đã tan vào nhựa sống, lấy đi sắc xanh vốn có, nhuộm một màu hoàng kim cho những chiếc lá nhỏ nhoi ấy. Tán cây thưa thớt đung đưa như muốn bay lên hòa mình vào cái nắng cái gió Cao nguyên. Cành cây khẳng khiu, vòm lá trơ trụi chẳng đủ để tỏa bóng che mát gốc cây, nhưng những cái bóng mảnh khảnh ấy in trên nền tấm thảm vàng của bóng nắng rọi xuống

sân trường, khẽ đong đưa theo điệu nhạc của gió, tựa như một tấm ren mỏng manh tinh tế của thiên nhiên trải xuống sân trường.

Chớm vào hạ, hàng phượng vĩ lần nữa lại làm tôi thốt lên kinh ngạc. Nếu ngày trước tôi ngạc nhiên bởi cái dáng vẻ khô khốc úa tàn, thì hôm nay tôi ngỡ ngàng trước sự hồi sinh của nó. Những chiếc lá non xanh mơn mớn đã dần thay thế tán lá cháy vàng. Những nụ hoa bé nhỏ xanh trong như ngọc đã tràn đầy trên ngọn cây. Và hoa phượng, linh hồn của cây, của mùa hè học sinh, đã nở. Mới đầu, hoa chỉ lốm đốm điểm xuyên trên tán cây xanh rờn, rồi từng chút một, hoa lan khắp tán cây, nhuộm tán phượng bằng một màu đỏ rực rỡ. Và thú vị làm sao, những cánh bướm mỏng manh dập dờn bay đến, nô giỡn bên hoa, làm tán cây như cũng muốn bay lên theo chúng. Nhìn khung cảnh sinh động trước mắt, ai có thể hình dung nổi tán hoa đỏ rực rỡ kia, mới cách đây mấy ngày chỉ là những cành lá khô vàng tàn tạ chẳng chút sinh khí.

Người ta vẫn bảo hoa phượng là hoa học trò, nhưng tôi tự hỏi không biết nó tượng trưng cho

điều gì của thời áo trắng? Phượng nở báo hiệu mùa thi đến, báo hiệu chuỗi ngày lo lắng, căng thẳng, mệt mỏi, rối bời nhất trong năm học. Phượng thấp lửa cũng là lúc hè về với những ngày thoải mái vui chơi sau những tháng học hành vất vả, và cũng nhắc nhở cho một mùa chia xa lại đến. Tôi nhận ra từ lúc hoa bắt đầu nở cho đến khi sắc đỏ rực rỡ đổ loang cả thân cây chỉ cách nhau có mấy ngày. Tôi chợt nghĩ phải chăng cây cũng đang vội vã, cũng đang lo lắng? Lo lắng có phải bởi sợ người học trò bận rộn ôn tập cho kì thi căng thẳng chẳng có thời gian đâu ngắm nhìn màu hoa tươi tắn ấy? Vội vã có phải vì sợ ngày cuối năm đến quá nhanh, những cô cậu học sinh bước vào kì nghỉ hè, chẳng còn ai chiêm ngưỡng cái đẹp tuyệt vời của cây sau bao tháng héo tàn? Đến giờ tôi mới nhận ra lúc cây phượng đẹp nhất, nổi bật nhất, lộng lẫy nhất cũng là lúc nó cô đơn nhất. Mùa hè đến sân trường vắng vẻ râm ran tiếng ve cô độc, chẳng còn tiếng nói cười trong vạt hồn nhiên. Vẻ rực rỡ của hoa chỉ được trông thấy bởi cái nhìn thoáng qua của người qua đường, đâu còn ánh mắt lặng lẽ ngắm nhìn, lặng lẽ tìm kiếm và cảm nhận tất cả vẻ đẹp của

cây trong giờ ra chơi... Người học sinh cũng vậy. Nghỉ hè là khoảng thời gian được vui chơi thỏa thích, được đi đây đi đó, nhưng sẽ chẳng có ánh mắt nụ cười của những người bạn thân thiết bên nhau. Ngày chia tay cuối năm ngập tràn niềm vui nhưng cũng thẩn đăm bao nỗi buồn, bao lưu luyến. Với nhiều người đây chỉ là ngày tạm xa, để ba tháng sau lại gặp nhau dưới mái trường. Nhưng với những học sinh cuối cấp, đây có thể sẽ là ngày gặp mặt cuối cùng. Chỉ một chút nữa thôi, khi bước chân ra khỏi mái trường này, những cánh chim căng tràn sức trẻ sẽ thỏa sức tung bay đến mọi phương trời mới, ngày sau biết ai ở đâu mà tìm. Có lẽ lúc hoa nở cũng là lúc mọi cung bậc của niềm vui nỗi buồn đều ngập tràn tâm trí người học sinh nên người ta mới đặt cho hoa phượng cái tên HOA HỌC TRÒ chẳng?

Ba năm đã trôi qua kể từ khi tôi bước chân vào ngôi trường THPT Buôn Ma Thuật yêu dấu này. Những hình ảnh của hàng phượng vĩ trước cửa lớp trong mắt tôi, tất cả cảm xúc của tôi với hàng cây ấy vẫn nguyên vẹn như ngày đầu nhập học. Nhưng bây giờ, tôi đã nhìn thấy ẩn sau dáng vẻ tàn tạ đơn độc ấy, thân cây

đang chắt chiu từng giọt nhựa tinh túy nhất, chờ ngày phô diễn tất cả vẻ đẹp tuyệt vời mà thiên nhiên ban tặng. Thời gian còn lại của tôi dưới mái trường này đã không còn nhiều nữa. Tôi cũng không biết sau khi chia xa, đến bao giờ tôi mới trở về thăm lại ngôi trường thân thương này. Lúc đó có thể suy nghĩ, cảm xúc của tôi về mái trường, về những người thầy, người cô, những người bạn năm xưa đã thay đổi nhiều lắm. Nhưng chắc chắn một điều, dù thời gian có qua bao nhiêu đi chăng nữa, tất cả tình cảm, cảm xúc về hàng phượng vĩ trước cửa lớp mãi mãi không thay đổi trong tâm trí tôi, mãi mãi là tia nắng thủy tinh mỏng manh ấm áp chiếu sâu vào kí ức trong trẻo của thời áo trắng học trò, một hình ảnh không bao giờ phai nhạt: Khô vàng, trơ trụi, tàn tạ, đơn độc, lặng lẽ ẩn chứa những vẻ đẹp diệu kì của tạo hóa. Chào nhé hàng phượng vĩ thân thương. Cảm ơn bạn đã lưu giữ những kỉ niệm trong sáng đẹp đẽ và cả một phần tâm hồn tôi thời áo trắng học trò dưới mái trường THPT Buôn Ma Thuật dấu yêu.

Buôn Ma Thuật, tháng 11 năm 2014

■ Phan Đình Việt Anh

CHIẾC ÁO MỚI

*Buổi sáng nay
Mẹ may em áo mới
Chiếc áo trắng
Cho em mang đến trường
Đêm nằm ngủ
Chiếc áo em làm gối
Mùi vải mới
Lan tỏa khắp giường em
Chiếc áo mới
Cùng em đi tới lớp
Cùng với em
Gắng học hành thật chăm
Để xứng đáng
Với niềm tin của mẹ
Bước vào đời
Và tỏa sáng tương lai.*

■ Phan Đình Việt Anh

GIỌT MƯA

*Tí ta tí tách
Giọt mưa đầu mùa
Ướt nhòe ô cửa
Xuống từng bước chân.*

*Tí ta tí tách
Giọt vào vai ta
Giọt vương trên áo
Gieo vào vườn hoa*

*Tí ta tí tách
Tay cầm ô che
Đi qua phố cũ
Mưa về lặng thinh*

*Tí ta tí tách
Soi vào trong mưa
Giọt vương hơi ẩm
Quên người hay chưa?*

■ Phùng Tất Đạt

CẢM XÚC NÚI

*Nghe một ngày bóng núi
bỗng dờn qua trăm năm
Có tiếng ai vừa nằm
thôi gieo lời cỏ lạ*

*Ơi! Ngày buồn bỗng tới
nỗi niềm tôi mênh mang
Những cánh hoa vội vàng
khép thành tiếng bờ môi*

*Những cảm nghĩ cuộc đời
Biết đâu niềm chưa tới?
Những nỗi nhớ mệt nhoài
Thành những tiếng cười vui*

*Những vô cùng của núi
thành nỗi ấm đời tôi
Tiếng ca nào đọng mãi
làm riêng mỗi cuộc đời*

*Nghe một ngày bóng núi
bỗng dờn qua trăm năm
Có tiếng ai vừa nằm
thôi gieo lời cỏ lạ*

Ơi! Ngày buồn bỗng tới
nỗi niềm tôi mênh mang
Những cánh hoa vội vàng
khép thành tiếng bờ môi

Những cảm nghĩ cuộc đời
Biết đâu điều chưa tới?
Những nỗi nhớ mệt nhoài
Thành những tiếng cười vui

Những vô cùng của núi
thành nỗi ám đờn tôi
Tiếng ca nào đọng mãi
làm riêng mỗi cuộc đời

Giữa nôi đời nhiều lúc
Tiếng ru buồn thành thoi
Bóng tôi dường lạ lắm
Sao chia em ngậm ngùi?

Giữa nôi đời nhiều lúc
Tiếng ru buồn thành thoi
Bóng tôi dường lạ lắm
Sao chia em ngậm ngùi?

■ Phùng Tất Đạt

THÁNG NĂM, VỀ TRƯỜNG CŨ...

Tháng năm mưa, về qua trường cũ
Một lần ngang chốn rất mơ màng
Mơ hồ còn nghe lời trống giục
Và chân nhau reo khẽ sỏi ngoài sân

Cỏ đã xanh chen hàng đá nhỏ
Để bầy chim bết chốn nô đùa
Nhớ lắm, áo em tà trắng buốt
Lượn sỏi hồng, nhật lá, bát ngoài hiên...

Cửa cũ hôm nào ngát màu xanh
Xanh như màu lá nõn ngọc anh
Lòng cùng vui như con sáo nhỏ
Nay mưa về cửa khép sầu ngiên

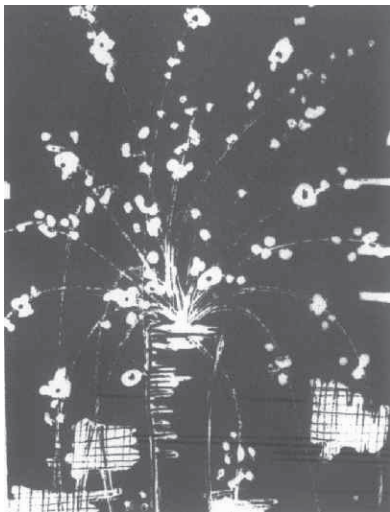
Cũng chẳng ngờ theo mưa về trường cũ
Buồn-hàng muồng cũng chết màu xanh
Tháng năm, hoa muồng xưa lại nở
Nghe vàng hôn chim sẻ ướt hạt mưa

*Nhật viên sỏi ném vào bàn cũ
Ngỡ thầy xưa bằng phấn giảng bài
Mà mắt ai chừng buồn xa ngái
Nghe mưa rào dạt võ hồn thơ*

*Nhật cánh phượng để vào hiên lớp
Ngỡ chuông reo tan học đợi em về
Đường như em còn nán ngồi chải tóc
Còn tôi gom sách vở ủ quanh người*

*Ngoài sân còn ổ chim ri nhỏ
Chiều nao còn riu rít hót tự nhiên
Nay đàn con men giàng đã lớn
Chẳng buồn reo-dù khẽ-sợ lòng đau...*

*Cây sừ cũ xanh cành thương nhớ
Chắc mưa về áo lụa em phai
Tháng năm, hoa muồng xưa lại nở
Ngỡ khi xưa tan học đợi nhau về...*

■ Nguyễn Thủy Nam

CHÙM BÔNG PHƯỢNG TRONG TRÍ NHỚ

*Gửi em chùm bông phượng nhỏ,
Lửa cháy từ mặt trời hè.
Tháng sáu vui buồn thi cử,
Sân trường vang rộn tiếng ve.*

*Gửi em chùm bông phượng nhỏ
Êm đềm mộng cũ thư sinh,
Lòng vẫn nhớ màu mực tím
Vương vương biết bao ý tình!*

*Phượng nở đầu mùa ly biệt,
Nghiêng nghiêng vành nón học trò
Trên mái tóc thề xanh mượt,
Và xanh, xanh thắm trời mơ!*

*Gửi em chùm bông phượng nhỏ
Rực rỡ màu trời quê hương.
Áo trắng ai về trong gió,
Tung bay rợp nẻo phố phường...*

*Vẫn nhớ bao mùa phượng nở,
Rừng rừng giọt nắng vào hè,
Sân trường trải đầy hoa rụng
Lưu luyến nặng lòng người đi!*

*Tôi gửi chùm bông thương nhớ
Từ trong trí tưởng xa xôi:
Sắc màu dài năm tháng cũ
Phai trong nhịp đời buồn vui!*

*Này đây một chùm bông cũ
Xa xưa màu hoa học trò,
Mà nay vui buồn mấy thuở
Còn vang vọng giữa trời thơ!*

■ Phạm Thị Mười (Hương Dương)

BẮT CHỢT

*Ngược dốc níu lại thời gian
Giữa trưa nắng gió lang thang trên đồi
Ngõ ngang nhìn áng mây trôi
Ô hay! nắng đã xa rời tầm tay
Trăm năm còn một chút này
Hay chỉ là thoáng mây bay cuối trời
Giật mình nhìn tới nhìn lui
Còn bao bạn cũ bên đời quanh hiu!
Gặp lại nhau buổi xế chiều
Tình thân ái cũ chắt chiu tháng ngày.*

■ Nguyễn Quang Bình

DUYÊN NỢ

*Nợ nhau từ thửa xa lơ,
Nợ từ mấy chữ tuổi thơ bụi mù.
Nợ từ đáy cốc u u,
Nợ chi nợ lắm để chừ gặp nhau.
Em về gắng lượm tình thâm,
Ta về cố nhặt duyên sâu để dành.
Âu là duyên nợ ba sinh!*

■ Bùi Văn Tiến

CHIA TAY MÙA HẠ

*Chia tay, chia tay, chia tay
Hạ về vương nắng đợi ngày thi sang
Mỗi năm một chuyến đò ngang
Sông kia vẫn chảy, mênh mang một đời
Hoàng hôn một vạt nắng rơi
Chia tay một thoáng đất trời đông đưa
Hạ vàng ối đã nói chưa?
Để hoàng hôn ấy buông bờ vai em.*

■ Cải Thị Minh Trang

CÁNH CHIM TRÚ ĐÔNG

Khi những cơn gió từ trên cao thổi xuống, đem theo những đám mây xám nặng nề, chậm rãi, có chút lạnh tỏa dần trong không gian. Nắng ấm lui dần về phương nam. Mùa đông đã về đâu đó. Có loài chim trú đông bay về tránh rét. Trong không gian bao la, cánh chim mở rộng sải dài, đều như nhịp đếm. Vượt dặm dài cây số, vượt đại dương bao la, vượt muôn ngàn rừng núi, với bao nhiêu trắc trở đang chờ... Một cơn giận của biển khơi, một cánh cung tên chờ sẵn, một cánh chim non ngược gió, một cánh chim lạc đàn... Mặc những nguy hiểm khôn lường. Vẫn mãi miết chim bay, tìm về một nơi ấm áp.

Không còn những sắc màu tươi tắn như những mùa đã qua. Không còn trăng thu rải vàng như sắc mật, trăng mùa đông lạnh lùng tái tê. Trăng như có lớp sương mù bao phủ mênh

mông, gợi cảm giác buồn. Cái buồn vì vắng, buồn vì lạnh. Cái buồn vì mọi vật chung quanh trở nên mờ ảo như lãng đăng khói sương... Nhưng có những đêm hiếm hoi, trời trong veo, ánh trăng trong một cách kì lạ, những vì sao xa cũng nhấp nháy với ánh sáng tinh khôi. Mơ hồ xa xăm những âm thanh của trời cao, của vũ trụ vào đêm đầy bí ẩn. Một mình trên cao, gió hun hút thổi, trăng sáng có thấy cô đơn lạc loài, có nhớ mong một mặt trời ấm áp của riêng mình? Suốt một đời mãi mê rong ruổi, trời đã sang đông, có ai không muốn quay về tìm nơi ấm áp? tìm về một chốn bình yên để thấy cõi lòng thanh thản nhẹ nhàng.

Có một điều thật lạ kì, cứ hễ có gió đông, có cái lạnh tràn xuống, tỏa khắp không gian thì cây lá lại bắt đầu chuyển mình, ấp ủ những nụ mầm mới chuẩn bị cho một mùa hoa xuân.

NHỚ THỜI ÁO TRẮNG

Cái không khí oi nồng của ngày hè đang ngày một đến gần cũng là lúc lớp học trò tinh nghịch bắt đầu bước vào kì thi khá căng thẳng. Nét lo âu đang dần lộ rõ trên gương mặt của từng cô cậu học trò. Nhìn chúng nó, tôi thấy thương vô cùng!

Ngày ấy, cô học trò lớp chuyên vẫn như tôi cũng đã từng sống trong cảm giác lo lắng như thế mỗi khi mùa hè đến. Tranh thủ từng khoảnh khắc ngắn ngủi của giờ ra chơi, dưới gốc phượng già ngay trước cửa lớp, chúng tôi vội vã trao đổi những bài tập chưa hoàn chỉnh đêm qua; đưa nọ dò bài cho đứa kia, cũng có khi là những lời tâm sự vui buồn của cuộc sống...

Tôi nhớ như in cái cảm giác vui sướng mỗi khi được điểm tốt và lời khen trong giờ Toán của thầy Vũ, giờ Lí của thầy Dũng... Riêng môn Văn là sở trường nên chúng tôi luôn cảm thấy nhẹ nhàng

trong mỗi tiết học. Học mà chơi, chơi mà học, trừ những ngày ôn thi học sinh giỏi, dồn dập, căng thẳng và áp lực vô cùng!

Khó quên nhất là những ngày đi lao động công ích hái cà phê, nhổ sắn, nhặt hạt cao su để gây quỹ cho đoàn trường. Đứa nào đứa nấy, mặt mũi lem luốc như ma lem. Dù rất mệt nhưng cũng cố gắng làm cho đạt chỉ tiêu. Riêng lũ “Chuyên văn” của chúng tôi là chẳng bao giờ hoàn thành với kết quả tốt cả. Nhưng thầy Tuấn (Bí thư đoàn trường) không bao giờ mắng cái tập thể toàn là một lũ “chân yếu tay mềm” như chúng tôi. Thầy bảo: “Lớp Chuyên văn chịu làm và làm được là may lắm rồi”. Cả lũ chúng tôi cười một cách mãn nguyện mà không biết xấu hổ là gì...

Đã hơn hai mươi năm trôi qua, cô học trò chuyên văn ngày nào giờ đã trở thành một giáo viên của trường với hai mươi một năm

trong nghề. Cái cảm giác hạnh phúc, vui sướng và cả một chút bồi hồi, lo lắng khi được quay trở lại với mái trường xưa làm việc với tư cách của một người đứng trên bục giảng đã thực sự trở thành một kỉ niệm khó quên trong tôi. Quen mà lạ, lạ mà quen. Hàng phượng vĩ vẫn còn đó nhưng trông đã già hơn rất nhiều, thế nhưng trên những cánh tay khẳng khiu của nó vẫn nở ra những chùm hoa đỏ rực cả một góc sân trường mỗi khi hè về. Thế là bây ve có bạn được dịp tha hồ mà ngân nga bản hòa tấu quen thuộc.

Cây vú sữa sau trường mỗi lúc một cao hơn nhưng lại chẳng bao giờ cho lũ học trò được thưởng

thức những quả chín mộng cả. Hàng cây bàng ở sân trường thì dường như không còn nguyên vẹn. Cây còn, cây mất theo vòng tuần hoàn của thiên địa, nhường chỗ cho những thế hệ sau.

Thầy cô, hầu hết vẫn đang miệt mài với những chuyến đi nhưng mái tóc đã pha sương. Một số nghỉ hưu, một số đã ra đi. Dẫu biết rằng, đó là qui luật của cuộc đời nhưng mỗi khi nhớ đến lòng tôi lại ngậm ngùi, xót xa.

So với ngày ấy, trường tôi bây giờ khang trang, bề thế hơn rất nhiều. Mỗi ngày trôi qua, trường được xây dựng cho xứng tầm với ngôi trường có tuổi đời lớn nhất Tỉnh nhà, là bộ mặt mang tên thành phố. Có thể nói đây là điểm đến và cũng là niềm mơ ước của rất nhiều học sinh cấp dưới.

Trường tôi - ngày ấy... và bây giờ tuy có nhiều thay đổi. Riêng cái tình thầy trò, tình đồng nghiệp và lòng nhiệt huyết với nghề là mãi mãi không bao giờ đổi thay!

Vẫn hàng phượng vĩ, vẫn gốc bàng với những chiếc ghế đá quen thuộc nhưng mỗi lần đi qua, tôi lại thấy lòng mình xốn xang...

Tháng 4 năm 2015

THẾ GIỚI KÌ DIỆU MANG TÊN THPT BUÔN MA THUẬT

Tay ôm chồng sách, đầu vẫn miên man nghĩ về bài lượng giác, tôi chợt nhận thấy một sắc đỏ lướt qua. Ngạc nhiên làm sao! Một cánh phượng nhỏ rơi trên chồng sách của tôi. Tôi ngược nhìn lên. Cây phượng già nua theo năm tháng, những cành khô sừng sững đâm thẳng lên bầu trời. Dù vậy, ở mỗi hốc cây vẫn có một tổ chim nhỏ bé, vài chùm hoa mới nở. Sự sống như được hồi sinh! Tôi đặt chồng sách xuống, nhìn quanh...

Chao ôi! Một thế giới diệu kì đang hiện ra trước mắt. Ngôi trường như cung điện màu nhạt dưới ánh nắng ban mai. Một màu vàng nhẹ nhẹ như mơ phai pha chút vàng rơm mùa gặt lúa. Trên cột cờ, lá quốc kì bay phấp phới, thỉnh thoảng vài tia nắng đùa nghịch làm cột cờ lấp lánh như ngàn vì sao đêm. Mỗi lúc bình minh lên lại ban tặng một bức tranh kiệt tác, ngôi trường lúc

như lâu đài bí ẩn, bông bèo trong màn sương, mỗi sáng chớm lạnh, có lúc không khí u ám đè nặng lên ngôi trường âm u, có khi cung điện diệu kì được nhìn qua làn mưa xối xả...

Nhưng hôm nay, cánh phượng như vừa rơi vào trang lưu bút xanh màu. Tôi đặt chồng sách xuống chiếc ghế đá kỉ niệm. Tâm hồn như chợt băng khuâng...

Tôi nhớ như in khoảng sân này, trước một kì thi quan trọng, cô đặt bàn tay lên vai tôi tin tưởng: "Cố gắng hết mình em nhé!" Để mỗi khi lo lắng, sợ hãi, tôi nhìn về khoảng sân này thấy cô như vẫn đang đứng đó mỉm cười thật hiền. Cô như bà tiên mang phép màu đến với tôi.

Tôi nhớ như in chiếc ghế này. Những buổi chiều vô tận, cùng nhỏ bạn thân tâm sự đủ thứ chuyện trên đời. Cũng có những lần giận nhau, trên chiếc ghế này, hai đứa nhìn về hai phía không

nói với nhau lời nào. Chiếc ghế như cầu vồng tình bạn kết nối hai tâm hồn, hai cái đầu bướng bỉnh...

Một cơn gió lướt qua, tôi thấy mình như bỏ quên một thứ gì đó. Tôi chạy ra phía sau, cây vú sữa vẫn rì rào tâm tình. Suốt ba năm dù chưa ăn quả vú sữa nào, tôi vẫn rất vui khi nhìn thấy cây. Thấy cây như mẹ ở bên!

Không xa, sân thể dục và đường chạy. Tôi nhớ như in hôm nào phải chạy hai vòng quanh sân mà vừa trách "Sao sân rộng thế?" vừa ước "Mình là vận động viên điền kinh".

Một chiếc lá bàng rơi nhẹ xuống sân. Tất cả như một giấc mơ hôm nào. Phải sắp xa rồi ư? Ước gì bé lại, lại được ngồi trong lớp nghe thầy giảng bài. Ước gì lại được tham gia những trò nghề

ngịch cùng đám bạn thân. Giá như, có thể xoay ngược lại chiếc đồng hồ thời gian...

Tôi quay lại với chồng sách của mình, cánh phượng vĩ yên lặng như nói bao điều, những học sinh như bồ công anh theo gió mà mỗi hạt giống ngôi trường như gửi vào một niềm tin bao la. Gió sẽ mang những tri thức, kí ức đẹp tới muôn phương...

Tôi ngoái đầu nhìn lại, thấy hạnh phúc vì thêm một ngày được đến với ngôi trường thân yêu, được khám phá những vẻ đẹp của thế giới diệu kì - thế giới mang tên Trung học phổ thông Buôn Ma Thuột.

Ngày 18 Tháng 4 2012

TRƯỜNG XƯA KÝ ỨC

Thời nhỏ dân Huế bọn tôi không mấy ai được đi đây đi đó nhiều. Chẳng phải do chiến tranh bom đạn mà thôi, phương tiện đi lại bấy giờ đã hiếm hoi còn chậm chạp và đắt đỏ nữa. Thật ra, người đất thần kinh thời mấy chục năm trước, như lứa bọn tôi nay có người đã đến U55-U60, ít ai muốn đi ra khỏi xứ mình dù chỉ mươi ngày để đổi gió.

Có thể do ngại núi ngấn sông chẳng? Vì chỉ cần vào Đà Nẵng, thành phố khá nhộn nhịp khít bên lưng nằm ở khúc ruột miền Trung ấy, cách Huế về phía nam chừng một trăm hai mươi cây số đường bộ, nhưng phải vượt đèo Hải Vân ngoắc ngoéo, hiểm trở không chỉ vì cấu trúc đường đèo và địa lý, mà xe cộ lúc ấy cũng chưa đủ độ an toàn và tiện nghi như hiện nay. Bấy giờ tiện hơn nhiều, chỉ cần leo lên xe thả lưng trên ghế “mềm”, chưa kịp chợp mắt, đã tọt qua hầm chạp vùng Liên Chiểu, đến phía bên kia đèo

là nghe được mấy người bạn Đà thành nói chuyện líu ríu liu riu.

Thi thoảng mấy anh em bọn tôi ngồi với nhau kiểm điểm tại sao mình có cái tật kém xông xáo, lười đi... rồi đổ tội... hay là do ngọn núi Ngự Bình lúc nào cũng lù lù trước mặt ngáng bước chân trai, hay vì dòng Hương suốt năm cứ lơ lơ thơ thớt, ẻo lả giả đờ như tấm khăn voan thơm mùi thiếu nữ... cột đời trai sương gió?

Tôi được cái may mắn hơn bạn bè, thừa nhỏ một vài năm vào Sài Gòn rồi lại ra, rồi quay vào, lại ra... Khỏi phải bàn, cái thành phố nhộn nhịp nhất phía Nam không chỉ là điểm đến ước mơ của dân mình thời ấy; mà đâu chỉ dân mình, nhiều người tận Tân Gia Ba, tiếng phiên âm ngày đó của Singapore, Thái Lan hay kể cả Nam Dương hay bây giờ ta nói là Indonesia... cũng đều mơ khi sống trên đời làm sao được một lần đến thăm “Hòn ngọc Viễn Đông” tức là Sài Gòn, thành phố

Hồ Chí Minh hiện nay.

Đường phố và trường lớp ở Sài Gòn thời ấy cũng đông đúc, cũng lấm khi kẹt xe dù mật độ không nhiều và dữ như bây giờ. Theo quyết định của người lớn, tôi đành phải “qui cố quận”, đành phải xa chốn thành đô...

Lại được học ở Huế. Trường xứ Huế không dày đặc, không cụm rậm như nơi phần hoa phía nam. Chúng nằm rải rác từ đông sang tây, từ nam chí bắc, từ tả ngạn đến hữu ngạn sông Hương... Nền đi đâu ở Huế thời ấy cũng có bóng dáng học trò, những cậu học sinh lóc nhóc cãi nhau láu táu một đề thi giọng rất Huế nghe vui vui ngộ ngộ, ai cũng thích lan man đến gần để nghe thử họ nói chi... hay hình dáng thướt tha của tà áo nữ sinh... khiến lấm khách viễn phương phải đứng lòng khi xa Huế...

Thế mà ra trường đại học, tôi phải xa mấy con đường kỷ niệm thời đi học! Mấy chục bạn học cùng khóa và tôi được quyết định lên “miền núi”, đến vùng Buôn Ma Thuột. Thật ra, cái tên thị xã trên cao này không lạ lắm gì với tôi vì trước đó rất lâu, bà dì tôi làm việc trên ấy lâu lâu về thăm ngoại. Cái giọng cũ khi dì ở Huế thế nào tôi không để ý, nhưng

mỗi lần ghé lại nhà, cái giọng ấm ấm trầm trầm, hiền hòa, thư thả...nghe như đượm cung cách sống ôn hòa chan chứa của người dân phố núi tôi phát hiện sau này.

Trường tôi đến làm việc là trung học Buôn Ma Thuột. Tiếc là khi tôi đến cái tỉnh có diện tích lớn nhất nước thời bấy giờ, cả xứ Buôn Ma Thuột gom chỉ còn một trường trung học.

Thế mà lại hay! Sáng sáng trưa trưa chiều chiều, những con đường bao quanh, đổ về ngôi trường trung học đầy ắp màu áo trắng học trò, không ồn ào nhộn nhịp như Sài Gòn, mà lất phất nét thanh thản nên thơ ở một cõi kinh kỳ nào đó trên các vùng cao thiêng, xa cái náo động thị thành.

Quanh trường là mấy xóm nhà lá đơn sơ dẫn về trung tâm phố thị, là dãy đồi cao cao quanh năm cây xanh bao phủ, là những khu vườn nho nhỏ xinh xinh nằm lọt dưới trũng sâu sâu suốt năm xanh dờn rau má và cây ăn trái.

Còn nhớ những đêm trăng lạnh, nhóm thầy trẻ bọn tôi quây quần ngồi hát đến sương... mà quên đi những bữa cơm nghèo nghề dạy. Nhưng vẫn vui, vui lắm...

Sau này tôi mới biết Trịnh Công Sơn, anh chàng hát rong giọng Huế trầm ấm được sinh ra trên đất này. Hèn chi những bài hát của anh vẫn lất phất cái gì đó của Huế, một chút gì đó của Buôn Ma Thuột, nhưng chẳng bao giờ anh muốn diễn nó bằng tên bằng lời trong các bài hát của anh. Chỉ có một chút đáng tiếc, người nhạc sĩ tài ba này chưa được đặt tên

■ Niê Thanh Mai

ĐỐM LỬA ĐỎ HÔM TRƯỚC...

Truyện ngắn

** Như sự dịu dàng cho ngôi trường thương yêu của 20 năm trước.*

Di đã nhìn thấy trên đỉnh đầu mình có đốm lửa đỏ.

Lúc ngồi ở ghế đá trước cửa lớp. Lúc đang chờ ba đến đón. Như mọi khi. Khi sân trường chỉ còn lác đác vài ba đứa học sinh ngồi chờ ba rước về. Tụi nó cũng giống Di, mắt nhìn dáo dác ra cổng.

Di tìm cho mình rất nhiều thú

cho một đường một con đường dù nhỏ ở Buôn Ma Thuột như cảm ơn đời đã chọn nơi này để anh sinh ra.

Thỉnh thoảng, vẫn có người đi xa nhớ nhớ rồi lại quay về... để mong nghe lại tiếng rì rì rầm rầm của đám học trò. Mà lạ quá, sao âm thanh ấy chưa bao giờ ra khỏi ký ức của người về!

vui trong lúc chờ đợi.

Theo dõi chuyến hành trình của bầy kiến bò trên cây phượng sau lưng ghế đá. Những con kiến cần mẫn. Di không biết chúng đi đâu và để làm gì khi cứ đi mãi miết như thế. (Nếu việc chúng vác thức ăn trên lưng thì còn dễ hiểu nhưng cũng có những chuyến đi chúng

không mang theo gì). Di gọi chúng là đàn kiến thông dong.

Ba nói, ngày xưa ba cũng là học sinh trường Buôn Ma Thuột nên bây giờ mỗi ngày đón Di là một niềm hạnh phúc của ba. Mỗi ngày ba đều được nhìn thấy lớp cũ, dãy nhà hai tầng góc trái hồi ba học là nhà gỗ có những song cửa bắt chéo hình chữ thập.

Đôi khi ở ghế đá, Di nhìn về góc trái dãy nhà hiệu bộ, nơi dãy nhà hai tầng, không hiểu sao cứ hình dung dãy nhà gỗ mái tôn có những song cửa hình chữ thập như lời ba kể. Cũng đôi khi Di tưởng tượng cảnh ba mặc áo trắng quần đen xô đẩy nhau sau lưng các cô nàng cùng lớp, như những thằng con trai nghịch ngợm lớp Di.

Mỗi xế trưa, khi ngồi tựa lưng vào thành ghế, ngửa mặt lên bầu trời. Di nhìn mãi miết những đám mây trắng. Trông chúng rất nhẹ. Lờ lững. Không biết bao nhiêu lần Di muốn được nắm đám bông trắng tinh ấy trong lòng bàn tay, chúng sẽ lọt qua những kẽ tay rồi rơi xuống mặt đất.

Đôi khi ở ghế đá. Di tưởng tượng rất nhiều điều. Ngày đẹp trời nào đó có một anh chàng bạch mã hoàng tử. Lớp 12 chẳng hạn. Chào Di và ngồi cạnh. Rồi băng quơ hỏi chờ ai, nhà ở đâu, ba mẹ làm gì. Rồi thì... rồi thì...

Chỉ có điều chẳng có điều gì xảy

ra vào sau giờ tan học. Trưa nào Di cũng ngồi yên ở ghế đá dưới cây phượng già, nơi rất nhiều rễ phượng đội nền xi-măng nổi trên mặt đất. Những cái rễ già và cũ kỹ.

...

Di phát hiện, bầu trời mỗi ngày không giống nhau. Ngày nào cũng ngồi đúng ở cái ghế đá ấy. Ngửa mặt lên nhìn trời đúng một góc độ đó. Nhưng mây bay trên đầu mỗi ngày một hình thù. Đôi khi Di nghĩ, hay mình đổi chỗ ngồi. Cái ý định đổi chỗ ngồi đôi khi xuất hiện thoáng qua nên chưa bao giờ Di thực hiện.

Có lẽ vì Di quen. Có lẽ vì ngồi ở vị trí này Di nhìn thấy ba sớm nhất, và nhòm dậy khi xe máy của ba dừng khịch trước mặt.

Bác bảo vệ không bao giờ cho chạy xe trong sân trường. Từ thầy cô giáo, học sinh đến phụ huynh đều phải gửi xe đúng nơi quy định. Đứa học sinh nào chạy xe lòng vòng trong sân trường là lập tức bị chặn lại, một sợi dây xích được vòng qua bánh sau, qua khung xe và được khóa lại bằng ổ khóa to đùng. Nó nặng nề khi về mặt cau có của bác bảo vệ. Chiếc xe đó được giữ lại cho đến khi học sinh đó được xử phạt xong.

Nhưng Di là một ngoại lệ. Bác bảo vệ cho ba chạy xe đến bên ghế đá. Nơi Di ngồi thơ thẩn một

mình. Có lẽ bác bảo vệ ái ngại cho cảnh Di bước thấp bước cao đi bộ ra tận cổng giữa trời nắng chang chang. Đôi khi Di không thích sự thương hại đó, nhưng Di vẫn thấy cảm động bởi ánh mắt ấm áp của bác bảo vệ khi ba nổ máy. Cũng có hôm đẹp trời, bác cười cười. Con nhỏ này sướng nhất đó, ngày nào cũng có ba đưa đón.

Di không thấy mình sướng.

Ba là thợ may. Chỉ có điều một ngày, thời gian ngồi bên bàn máy của ba bằng chừng một phần năm thời gian chạy đi chạy lại đón Di, hết học trên trường đến học Anh văn, học Toán, học Hóa. Đôi khi Di chỉ thèm duy nhất cái việc được tự lái xe đạp, được nghênh ngang đi sóng đôi như mấy đứa bạn cùng lớp. Mà đôi khi cũng thèm cảm giác ngõ ngang khi tan học, nhìn thấy lá thư ai đó vo tròn trong giỏ xe. Đại loại làm quen. Muốn biết tên. Như mấy đứa con gái cùng lớp.

Di chẳng bao giờ nói với ba những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Vậy mà ba biết. Ba hỏi. Ngồi một mình đợi ba buồn không con? Dạ không ba. Con ngồi tranh thủ ôn bài. Di trả lời nhẹ tênh. Không biết ba có tin không nhưng cả đoạn đường ba im lặng. Mọi khi ba vẫn im lặng. Chỉ có điều khi ba hỏi như hôm đó, Di thấy đoạn đường sao mà dài hun hút.

Rồi ngày hôm sau. Lúc thả Di xuống cổng trường, ba đưa cho Di cuốn sách. Để dành lát trưa chờ ba đọc nghen con. Hôm qua ba mua ở nhà sách nhưng để dành sáng nay đưa cho con.

Truyện của Nguyễn Nhật Ánh. Di thấy mắt cay xè. Không hiểu sao mới sáng sớm mà muốn khóc. Lúc nào ba cũng sợ Di nghĩ ngợi. Nhất là khi Di ngồi một mình, nhìn đằng trước mà hồn để đâu đâu. Ba nghĩ Di mặc cảm về cái chân trái teo nhỏ không bao giờ mang được giày cao gót. Những điều ngổn ngang ấy làm Di thấy thương ba quá đỗi.

Có điều trưa hôm đó Di chỉ đủ thời gian để đọc hết trang đầu tiên của cuốn truyện ba mua.

Cái ghế đá mọi khi hôm nay có người ngồi. Ngồi đúng cái chỗ Di vẫn ngồi. Ngửa mặt đúng cái góc độ mà mọi khi Di vẫn ngửa mặt. Di đứng tần ngần một lúc.

- Bạn, chỗ này mình vẫn ngồi.

- Thì bạn ngồi đi, một mình tui ngồi cũng đâu có hết.

Gã con trai nói mà vẫn không thèm quay lại nhìn. Giọng Di run rẩy:

- Mọi khi tôi vẫn ngồi một mình.

- Bạn tên gì?

Lạ, chưa khi nào Di nghĩ có lúc gặp đứa con trai vừa thô lỗ vừa thẳng đuột như gã trai này. Di ảm

úc.

- Tôi tên gì không liên quan đến bạn.

- Tôi hỏi để nhìn xem có tên bạn khắc trên ghế không để tôi biết đường đứng lên. Mà nhìn hoài tôi thấy mỗi chữ Hội phụ huynh học sinh kính tặng. Không lẽ bạn là thành viên của hội Phụ huynh học sinh.

Di ngẩn người. Ngồi ở đây gần cả năm học nhưng chưa bao giờ để ý đến cái dòng chữ khắc chìm trên lưng ghế. Nếu bây giờ cãi nữa, Di nghĩ mình sẽ thua. Vì bình thường Di vừa nhát, vừa ít nói. Mà hơn nữa Di chẳng mấy khi tiếp xúc với con trai, chỉ cần tụi nó nhìn, Di đã co rúm người, trong đầu ngổn ngang hàng trăm câu hỏi. Di chắc chắn bọn con trai đang nhìn cái chân trái nhỏ xíu của Di. Và những cái nhìn sẽ lướt qua một cách ái ngại.

Chỉ có điều gã trai bên cạnh không nhìn Di.

Dù Di ngồi cách hấn chừng hai gang tay rưỡi. Cũng là lúc Di nhận ra hấn lạ hoắc. Chắc là học sinh mới chuyển đến. Di chỉ ngạc nhiên vì tại sao hấn không tự đi về mà ngồi đây đợi.

...

Di không thích chia sẻ góc sân và khoảng trời của mình với gã trai mới. Nhưng Di không đủ lời lẽ, cả sự danh đá để đuổi hấn đi. Di

thấy ngọt ngọt biết mấy.

Đôi khi Di tự hỏi, sân trường vắng tanh, nhiều ghế thể kia nhưng sao gã trai không ngồi nơi khác mà nhất định cứ phải là giành chỗ với Di. Không lẽ Di phải chọn một vị trí khác. Nhưng quen rồi. Chỗ này nhìn thấy ba rất sớm. Chỗ này nhìn thấy bầy kiến cùn cùn leo lên leo xuống mỗi ngày. Chỗ này có bóng cây phượng dịu dàng. Chỗ này là của Di.

Đến trưa thứ năm thì gã trai háng giọng:

- Bạn ghét tôi đúng không? Tôi cứ ngồi lì ở đây.

- Tôi không quan tâm.

- Xạo. Tôi thấy mặt bạn cau có như tôi là cái gai.

- Tôi không cau có - Di bực bội. Tôi chỉ không nghĩ ra sao sân trường quá chừng ghế, bạn không chọn một cái ngồi cho thỏa thích. Mắc gì bạn cứ ngồi đây.

- Bạn sợ người ta nhìn vào tưởng tôi với bạn hẹn hò sau giờ học chứ gì?

Di giật bắn người. Sao Di chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này nhỉ. Chỉ đơn giản bị chia sẻ nơi thân thuộc. Mất tự do. Không thể ngửa đầu ngửa cổ hoài nhìn lên khoảng trời rồi nghĩ vợ nghĩ vắn. Rồi thì không thể tưởng tượng có một bạch mã hoàng tử cưỡi mô tô đến làm quen.

Di không nghĩ đến điều gã trai

vừa nói. Cũng có lẽ vì chẳng bao giờ nghĩ sẽ có đứa con trai thích mình. Đôi khi có đứa bạn gái cùng lớp mặt đỏ như gấc khi bọn bạn lòi từ học bàn lá thư gấp hình trái tim, tán tỉnh hay làm quen gì đó là Di lại thấy mình trống rỗng.

Di nghĩ, sau này mình không lấy chồng. Mà cũng có khi sẽ chẳng có ai yêu Di hết.

- Tôi không nghĩ gì hết.

Ba vừa tới, Di đứng dậy, trước khi ba trở xe tới thì buông lại lời nói nhẹ bằng. Cũng là lúc Di thấy mặt gã trai ngơ ngác. Chỉ có điều, cả đoạn đường về, Di cứ nghĩ hoài về gã trai đen như cây cột nhà cháy. Tóc cắt đỉnh lỏm chớm. Chỉ được mỗi cặp mắt là sáng.

- Đạo này ba hay thấy có cậu trai nào ngồi cạnh con. Bạn mới quen hả con?

- Dạ không. Người ta ngồi đó chờ ba mẹ đến đón như con thôi.

- Là vậy. Hôm qua lúc chở con về, ba đi giao đồ, thấy cậu đó đi bộ về mà. Tưởng bạn con ngồi đợi con về rồi mới về chứ.

Di ngơ ngác. Cũng có chuyện vậy sao. Mà cũng có thể tại người nhà gã trai bận việc gì đó không đón được. Di ước gì mình được phép nghĩ đến chuyện có một anh chàng đang tìm cách làm quen với mình. Nếu như không có cái chân trái teo nhỏ. Di sẽ cho mình cái quyền đó. Di sẽ mất ngủ cả buổi

trưa để tìm lý do vì sao gã trai thích mình và cố tình giành chỗ làm quen với mình.

Chỉ có điều Di không nghĩ ngợi gì hết.

Cũng như chưa bao giờ Di dành thời gian nghĩ về bất cứ gã trai nào.

...

Hôm nay Di nhìn thấy một đốm lửa đỏ trên đỉnh đầu.

Cũng như sáng nay cô giáo dạy Văn đang hăng bao nhiêu lần khi học sinh trong lớp cứ nhón nháo khi tiếng ve đầu tiên cất lên lạnh lạnh ở cành cây nào đó trong sân trường.

Đứa nào cũng phấn khởi.

Dù cách đó mới nửa tiếng, lúc sinh hoạt 15 phút, cô giáo chủ nhiệm cảm râm sao lớp mình gần thi học kỳ tới nơi mà điểm kiểm tra môn nào cũng lẹt đẹt, điểm số đầu bài còn có điểm 8 là sao... Di nghĩ, không có đứa học trò nào mà không thích hè. Bằng chứng là cô giáo mới la đó nhưng tụi bạn vẫn râm rì bàn chuyện nghỉ hè đi học võ, học bơi, đi du lịch...

Đột nhiên gã trai quay sang hỏi Di. Giọng thân thiết như thể hai người là bạn từ lâu lắc chứ không phải những người ngồi chung cái ghế đá mà đứa nào cũng im phăng phắt như mọi lần.

- Sắp hè rồi, Di vui không?

- Bình thường. Sao biết tên tôi?

- Tôi liếc thấy tên bạn ở nhãn vở cách đây một tháng rồi.

- Vậy ra bạn nhìn lên tôi.

- Tôi không nhìn lên. Tôi nhìn mà không phải hỏi Di thôi. Nhưng sao cả tháng mà Di không thèm nói chuyện với tôi.

- Bạn cũng có hỏi tôi đâu.

Di hơi hơi cười. Rồi tự dưng Di thấy buồn cười. Sau một tháng ngồi cạnh nhau không nói gì. Bây giờ Di và gã trai nói chuyện một cách vui vẻ như những người thân nhau từ lâu lắc. Thì ra gã trai không phải là học sinh mới như Di tưởng. Bởi còn tháng nữa hẵn thi tốt nghiệp rồi ra trường.

Di không biết sau một năm nữa, cảm giác của mình lúc nhìn thấy đốm lửa đỏ lóe lên trên cành phượng sẽ như thế nào. Chứ còn lúc này, mỗi khi ngửa mặt lên nhìn trời, Di cảm thấy nao nao đến lạ. Đốm lửa nhỏ xíu, lọt thỏm giữa tán lá xanh um, nổi bật giữa trời xanh ngắt. Hôm sau đã lan. Thoát chưa đầy nửa tháng, không còn là đốm lửa mà rực rỡ cả cành.

Bọn học trò cuống cuống chuẩn bị thi cử, chẳng mấy đứa hớn hở với việc hoa nở nhiều nở ít. Chỉ có thầy cô là mệt, nhất là càng về trưa, ve càng kêu inh ỏi, cô giáo dạy Sử của Di hôm nào dạy xong tiết năm cũng ngồi thở dốc. Thiệt, đùa với bọn ve như vậy, vài ba bữa chắc cô còn xác ve luôn quá.

Hôm nay gã trai đưa cho Di cuốn sổ lưu bút.

- Di ghi cho mình.

- Tôi biết gì mà ghi.

- Thì Di ký vô đó một chữ cũng được. Như mấy thằng con trai lớp tôi đó.

- Con trai mà cũng ghi lưu bút nữa hả?

- Không phải, chị gái tôi nói, bây giờ thì chưa quý nhưng sau đó chừng năm mười năm gì đó, đây là vật quý giá. Đời học sinh không thể quay lại được.

Giọng gã trai buồn buồn. Thốt nhiên Di cũng thấy buồn. Nhất là lật cuốn sổ lưu bút, những trang hình vẽ chồng chéo lên nhau, rồi hình hoa hình lá, hình của mấy đứa con gái đứng nghiêng bên này bên kia, hình lớp đi chơi dán chỉ chít. Sao mà dễ thương quá đỗi.

Đêm hôm đó Di không ngủ. Di thức cả đêm vẽ vào cuốn sổ nhỏ của gã trai. Ghế đá dưới tán cây phượng già, đằng xa xa là dãy nhà một tầng tường quét vôi màu vàng nghệ, những lớp học được lát bằng gạch bông hoa cong cong. Lúc tan học, Di đưa cho gã trai, hơi bối rối. Gã trai lật cuốn lưu bút, rồi ngẩng lên với ánh mắt ngỡ ngàng.

- Tôi nghĩ sau này không thể nào quên nơi này, nhất là cái ghế đá dưới cây phượng già ở sân trường Buôn Ma Thuột.

- Ừ.

- Sao Di ừ, không phải tranh vẽ mà là vì Di.

Gã trai nhìn sâu vào mắt Di và đứng dậy đi thật nhanh. Để mặc Di ngồi thần thờ. Cái nhìn ấy rất ám và dịu dàng. Di chưa nhìn thấy ai nhìn mình như vậy bao giờ. Đột nhiên, Di quên mất sự mặc cảm của cái chân trái teo nhỏ.

Và lúc này, khi ngồi một mình. Cảm giác của Di nhẹ bẫng. Nơi Di

ngồi bây giờ không còn mát rượi như mọi khi vì lá đã bắt đầu bị thay dần bởi từng chùm hoa phượng rục rở.

Không biết lát nữa, trên đường về, Di có nên kể cho ba nghe, lỡ ba trêu..

Tháng 05/2014

■ Nguyên Hương

CHỮ A VÀ CHỮ E

Truyện ngắn

Hai anh em học hành chăm chỉ giỏi giang nhưng nhà nghèo cha mẹ già đau bệnh liên miên, cuộc sống ngày càng khó khăn cho nên hai anh em bàn với nhau mỗi người đi học một ngày rồi nghỉ một ngày để đi làm thuê kiếm tiền mua gạo và thuốc men. Thầy giáo rất bực mình khi học trò cứ một ngày đi học thì lại một

ngày nghỉ.

Một ngày kia, người anh nói với người em:

- Vừa học vừa nghỉ như vậy thì cả hai anh em mình đều làm mất lòng thầy giáo mà học hành thì lồm bồm, thôi thì anh sẽ nghỉ học để đi làm kiếm tiền chăm sóc gia đình mình cho tươm tất, phần em cố gắng học nhé.

Người em ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Anh đi học trước em cho nên đã học được nhiều hơn em rồi mà phải nghỉ thì uổng phí lắm, người nghỉ học là em thì có lý hơn.

Người anh lắc đầu:

- Nhưng mà anh có sức khỏe hơn em, anh đi làm mới kiếm được nhiều tiền mua đủ thuốc men cho cha mẹ chứ.

Thế là người anh nghỉ học đi làm thuê cho các nhà giàu trong làng, từ chăn trâu đến vào rừng chặt tre về làm hàng rào cho đến cày cuốc ruộng và phụ thuyền chài ra biển đánh cá rồi còn thức đêm bện dây thừng... Không nề hà, bất cứ việc gì người anh cũng cật lực làm tất cả từ sáng đến tối.

Nhờ cần cù siêng năng làm lụng, người anh mua được ruộng đất cho gia đình mình, không phải đi làm thuê nữa, rồi thì mua thêm được con trâu để kéo cày... Dần dần, anh sắm sửa được đủ thứ và trở thành người giàu có.

Cha mẹ tuổi cao lần lượt qua đời và người em đã trở thành học trò giỏi nhất lớp, người anh chuẩn bị mọi thứ cho người em về kinh đô dự thi.

Người em nói:

- Anh lo cho em đầy đủ quá mà chẳng chịu lo cho chính mình. Hãy cưới một người vợ tốt để chị ấy chăm sóc anh thì em mới yên

tâm đi thi.

Người anh mỉm cười:

- Lỡ vợ anh ích kỷ không chịu cho anh chăm sóc em nữa thì buồn lắm. Thôi, đợi khi nào em đỗ trạng nguyên và được nhà vua gả công chúa cho thì anh mới yên lòng.

Người em lo lắng nghĩ thầm, lỡ mà mình thi rớt thì sao? Ô không không, phải tìm cách...

Người em bèn nói:

- Em cứ sống bám vào anh hoài thì hổ thẹn lắm, chi bằng anh chia gia tài cho em, rồi mỗi người sẽ tự lo lấy mình nhé.

Người anh hơi buồn, nhưng rồi cũng đồng ý:

- Ừ, vậy thì chúng ta sẽ chia đôi mọi thứ có được.

Người em mỉm cười:

- Chia đôi thì dễ quá, hãy chia một cách thú vị hơn. Anh là chữ anh, trong chữ anh có chữ a, vậy thứ gì có chữ a thì thuộc về anh. Em là chữ em, trong chữ em có chữ e, vậy thứ gì có chữ e thì thuộc về em.

Người anh bối rối gãi đầu nghĩ thầm “Em mình được học hành nhiều cho nên nói ra toàn chữ nghĩa khó hiểu quá”.

Chiều ý em, người anh gật đầu:

- Em muốn sao cũng được.

- “Thửa ruộng” có một chữ a cho nên nó là của anh, “căn nhà” có hai chữ a cho nên nó là của anh,

“hũ vàng” có một chữ a cho nên nó là của anh, “đàn bò” có một chữ a cho nên nó là của anh, “bầy trâu” có hai chữ a cho nên nó là của anh...

Người anh kêu lên:

- Sao lại vậy hả? Chia kiểu như vậy thì phần em có cái gì?

- “Con mèo” có một chữ e cho nên nó là của em. Nhưng đường xa bất tiện, nhờ anh nuôi mèo dùm em nhé.

Nói xong người em ra đi.

Khoa thi năm đó, người em đỗ trạng nguyên. Nhà vua nghĩ ý cả công chúa cho nhưng trạng nguyên nói:

- Có một người xứng đáng với công chúa hơn tất cả trạng nguyên trên đời này.

Nhà vua ngạc nhiên:

- Có người như vậy sao? Là ai?

Trạng nguyên kể về anh mình cho nhà vua và công chúa nghe, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Nhà vua nói:

- Ta sẽ thử lòng anh của trạng nguyên xem sao, và ta muốn tận mắt chứng kiến.

Vua ra lệnh truyền tin khắp nơi tên của trạng nguyên là của người khác. Người em ăn mặc như bình thường quay về làng, nhà vua và công chúa giả dạng thường dân đi theo sau.

- Em phụ lòng anh thì rút mắt rồi - Người em giả vờ buồn rầu nói.

- Không sao không sao, em cố gắng ôn bài rồi khoa thi sau sẽ đỗ mà.

- Nhưng chẳng lẽ em lại tiếp tục ăn bám anh nữa ư?

- Em không ăn bám gì anh cả. Hãy nhìn kia. Em có đầy đủ của riêng em tha hồ mà yên tâm học hành - Người anh chỉ tay vào chiếc thuyền đang neo bên bờ sông và ngôi nhà mới dựng bằng trúc óng ánh tuyệt đẹp cạnh đó rồi nhại giọng của người em như hôm nào chia gia tài - “Căn nhà làm bằng tre trúc” có một chữ e cho nên nó là của em, “chiếc thuyền chứa đầy hàng hóa” có hai chữ e cho nên nó là của em, “bộ bàn ghế bằng bạc” có một chữ e cho nên nó là của em, “bộ ấm chén bằng ngọc” có một chữ e cho nên nó là của em, và “chiếc kiệu bằng gỗ quý” có hai chữ e... - Người anh dịu dàng an ủi - Anh làm chiếc kiệu này để đón em vinh quy nhưng bây giờ... thôi thì em cất để dành khoa thi sau nhé.

Nhà vua reo lên:

- Đây đúng là phò mã trung hậu mà ta mong muốn có được.

Người anh ngạc nhiên không hiểu gì, người em nhoẻn cười chỉ tay vào công chúa:

- Đây là món quà quý nhà vua ban tặng anh, “nàng công chúa” có hai chữ a.

■ Trần Đình Thành

BÀI THƠ ÁO TRẮNG

*Giữ dùm anh em nhé
Chiếc áo thời ấu thơ
Theo ta vào lớp học
Buồn vui qua mấy mùa.*

*Giữ dùm anh em nhé
Chiếc áo đầy mộng mơ
Hôm nào soi gương lại
Chợt thấy mình khác xưa*

*Xuân theo người dạo phố
Với bao màu áo tươi
Riêng lòng ta chỉ nhớ
Có một màu áo thôi*

*Giữ dùm anh em nhé
Áo trắng màu tình khôi
Như tình ta một thửa
Xanh lên giữa đất trời*

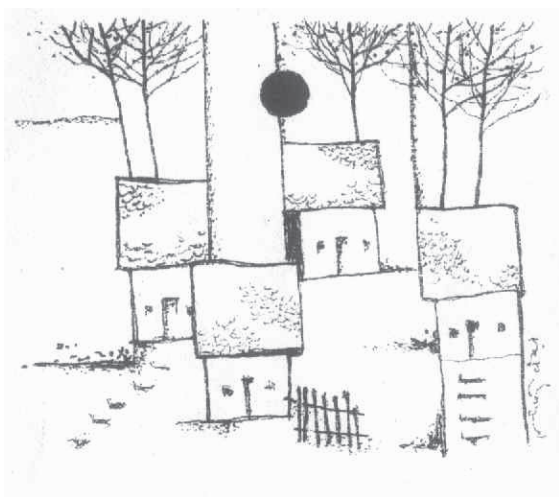
*Giữ dùm anh em nhé
Một tình yêu suốt đời*

■ Thùy Dung

THU RU

*Thông reo vi vu gió gật gù
Gieo lòng mặc khách gửi vào thu
Nửa kia còn lại hồn tôi mở
Bụi đỏ giăng mù phố thu ru
Khói mây tỏa mộng hồn tôi ngủ
Áo trắng Trưng Vương xa tít mù
Hỡi người tha phương lòng mặc khách
Gởi áo phong trần bước phiêu du*

■ Phan Văn Vinh

TRÊN CÁNH PHƯỢNG HỒNG

*Tôi về lại
Sân trường bóng đổ
Hoa phượng rớt giữa trời thương nhớ
Đốt lòng ai,
Chát đắng những ngày xưa...
Những ngày thi vội vã chóng qua
Bâng khuâng già từ mùa hạ cuối
Đâu ngờ, cách biệt chốn mù khơi
Em xa xôi
Trong chiều róm nắng
Còn tôi
Chơi voi dòng đời*

*Tàn ngân bên thềm xưa, trường vắng
Nắng tàn phai cuối đường chiều
Gốc cây già buồn đứng đợi
Mắt ai in sắc phượng ngời
Tôi về, con đường nắng đỏ
Bỗng nhớ
Cánh hồng rơi
Ngơ ngẩn một đời
Lá xanh giữ tươi màu kỷ niệm
Còn đâu
Biết tìm đâu
Dáng nhỏ phía trời xa*

CHUYỆN CỦA SAO NGÀY ẤY

Xin các bạn chờ vội hiểu lầm! Sao là tên của tôi, cái tên cha mẹ đặt cho mà thời còn bé, mỗi khi phải “khai” ra với ai đó là tôi rất ngại, vì cho rằng nó “kêu quá”, chứ không phải “ngôi sao”, như cái cách người ta hay gọi người nổi tiếng bây giờ.

“Ngày ấy” là ngày mà tôi được phân công về trường Phổ thông trung học Buôn Ma Thuột để thực tập sư phạm.

Suốt cả buổi sáng đầu tiên, tôi loay hoay chuẩn bị. Tôi tưởng tượng ra đủ mọi tình huống để tập xử lý. Tôi hồi hộp chờ đến lúc lên đường... Ăn uống xong, đúng 12 giờ trưa, tôi đạp xe đạp từ khu tập thể của Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy Đắk Lắk, nơi cha tôi công tác, đến trường Phổ thông trung học Buôn Ma Thuột. Nắng, gió, bụi, dốc không làm tôi ngại ngần, xe cứ chạy băng băng. Do sức trẻ? Hay là do háo hức? Có lẽ cả hai!

Giờ sinh hoạt 15 phút buổi chiều của trường Phổ thông trung

học Buôn Ma Thuột ngày đó sớm lắm, bắt đầu lúc 12 giờ 15 phút. Ủ nhỉ, sao vào sinh hoạt sớm thế không biết! Giờ nhớ lại tôi mới thắc mắc, chứ ngày đó thì... cứ thế mà thực hiện thôi! Tôi nhớ, tôi được phân công thực tập giảng dạy và chủ nhiệm lớp 10A của thầy Trần Quốc Hưng.

Trống đánh, thầy Hưng dẫn tôi vào lớp, giới thiệu xong, thầy giao lớp lại cho tôi tự hướng dẫn các em sinh hoạt. Sau khi cô trò làm quen, tôi mạnh dạn, dong dạc yêu cầu (Phải lên đây cót trước đấy!):

- Nào, lớp Phó phụ trách Văn-Thể, cho cả lớp hát tập thể một bài!

Giọng lãnh lút, trong vắt của bạn Thanh Nguyệt cất lên ngay sau đó:

- “Bé bé bông bông, hai má hồng hồng”, hai... ba!

Tôi giật mình. Chết! Chắc “học sinh muốn thử mình đây”! Đạp xe giữa trưa nắng, lại chút thiếu tự tin, rụt rè, thêm một tí ngại

ngùng, mắc cỡ... nên có lẽ mặt tôi khi ấy đỏ lấm.

Sau khẩu lệnh, cả lớp vỗ tay, đồng thanh hát to, rõ, đầy hào hứng, thách thức. Còn cô bé cũng vỗ tay theo nhịp, vừa hát vừa nhìn tôi đầy ẩn ý... Tôi tự hỏi: “Phải làm thế nào bây giờ? Xử lý sao cho khéo đây?”... Tình huống này mình chưa bao giờ nghe tới, lại càng chưa bao giờ nghĩ đến chứ đừng nói là đã gặp. Đúng là: “Nhất quỷ, nhì ma...”. Bất ngờ quá! Cố trấn tĩnh, tôi tự nhủ: “Không được nóng, nóng là hỏng! Phải thật bình tĩnh!... Bình tĩnh nào... Mất bình tĩnh mình sẽ “thua”, mà mình thì... nhất định không được phép thua”. Rồi tôi nhẹ nhàng bước từng bước ra phía cửa, vừa đi vừa suy nghĩ tìm cách xử lý cái tình huống oái oăm này...

À, rồi! Tôi thở thật sâu, quay lưng bước trở lại với bộ mặt cố tỏ ra bình thản, tự nhiên. Chờ cả lớp hát xong, tôi mới chậm rãi:

- Cô cảm ơn các em! Cô khen ngợi lớp mình, các em hát rất hay, rất đều! Đặc biệt là bạn lớp phó, có giọng hát tuyệt vời! Nhưng theo cô, bài hát ấy với chúng ta không còn phù hợp nữa, đó là của các em mẫu giáo, đúng không? Cô muốn các em hát lại một bài khác phù hợp lứa tuổi,

được không? - Vâng ạ! (Tôi lấy làm ngạc nhiên, sao bây giờ ngoan thế nhỉ!)

Thế là cô bé lớp phó - sau này tôi mới biết là thành viên Đội văn nghệ đầy tài năng của trường - cho cả lớp hát lại bài hát khác đúng như yêu cầu.

Các em bước ra khỏi lớp với tâm trạng rất khó tả. Vừa mừng, vừa sợ. Thật hứ vía! Tôi toát hết cả mồ hôi hột. Nhưng có một điều, từ đó trở đi, tôi không gặp một rắc rối trở ngại nào nữa từ phía các em. Ngược lại, tôi còn thấy các em gần gũi, chân tình, cởi mở và rất tình cảm. Có lẽ các em ân hận chẳng và muốn đền bù cho tôi sau cái lần cố tình “nấn gân” cô giáo (hay biết đâu có cả chút nể trọng-tôi tự khen mình thế) mà các em không bao giờ có hành vi tương tự. Còn tôi, tôi cũng chưa một lần nhắc đến câu chuyện sinh hoạt 15 phút ấy trước lớp, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Khi đợt thực tập kết thúc, cô trò chia tay đầy lưu luyến, bịn rịn, các em tặng tôi bức tranh bông hồng bằng gỗ thật đẹp, lại thêm một cuốn sổ tay (thời đó được coi là những món quà “xa xỉ” lắm) và có em (tôi nhớ tên là Lộc) làm cả thơ tặng cô nữa. Riêng cô bé lớp phó Văn - Thể, Thanh Nguyệt hát tặng cô một bài thật cảm

động! Thật ám lòng!

Tôi đã rất bằng lòng với chính mình, với cái cách ứng xử tình huống sư phạm đầu tiên trong quãng thời gian “học nghề” ấy. Từ đó (năm học 1983 - 1984) cho đến nay, thời gian thấm thoát thoi đưa đã hơn ba mươi một năm, tôi đã sắp đến tuổi nghỉ hưu, đã cống hiến gần trọn tuổi nghề của mình cho ngôi trường Phổ thông trung học Buôn Ma Thuột thân yêu mà

■ Đăng Tâm

CÓ NHỮNG GIẤC MƠ...

Trong cuộc đời mỗi người, ai cũng trải qua vô vàn những giấc mơ, những giấc mơ đan xen giữa thực tại và ảo ảnh, hoài niệm về quá khứ hay khát vọng đến tương lai.

Nhưng có lẽ chỉ những giấc mơ trở về tuổi thơ mới đem lại cho tôi những cảm giác ấm áp, bình yên đến thế. Và nhiều khi, những giấc

ký ức đầu tiên vào nghề ấy vẫn luôn theo tôi suốt quãng đời dạy học, vẫn còn in đậm, không bao giờ mờ phai trong tâm trí. Nó nhắc nhở tôi một điều gì đó, thật kỳ lạ, thật khó diễn đạt cho rõ ràng...

Có lẽ mình già rồi, lẩm cẩm, hay hồi tưởng về quá khứ! Một quá khứ không có gì to tát mà sao không thể nào quên!

*Ban Mê, những ngày trời trở gió
cuối xuân Ất Mùi - 2015*

mơ đó của tôi lại hiện lên chân thực, tràn đầy cảm xúc như một thước phim vậy.

Có những giấc mơ, tôi ngồi trên một con đò nhỏ êm đềm trôi về miền ký ức xa xôi, về những năm tháng học trò trong trẻo và dịu ngọt, về cả tuổi thơ chan chứa vui buồn.

Trong mơ...

Khi thả hồn bay trên cánh đồng bát ngát, tôi thấy một đứa tôi cao vừa bằng bông lúa, lẻo đẻo theo sau mẹ men theo bờ rộng nhỏ. Đứa tôi ngô nghê hỏi mẹ: “Cánh đồng xa và dài vô tận hả mẹ?”. Mẹ cười và bảo: “Cánh đồng cũng như dòng sông đều có bến bờ con ạ, vô tận thì mẹ gánh lúa về nhà sao được”. Đối với tôi, cánh đồng vẫn rộng và dài như vô tận, mẹ gánh cả nhọc nhằn thì vất vả biết bao.

Trong mơ...

Khi lênh đênh trên một dòng sông, tôi thấy một đứa trẻ nhỏ bé, gầy gò tan học, theo bạn chèo thuyền ra sông mò bắt “chai chai” về nấu cháo. Dưới cái nắng chói chang, chúng tôi vừa mò “chai chai” vừa nô đùa nghịch ngợm giữa dòng nước mát rượi. Đến lúc đói bụng, chúng tôi lại chụm đầu vào nồi cháo trai nóng hổi, thơm phức, và thi nhau húp sùm sụp. Bát cháo trai nồng ấm, cay cay, giòn ngọt còn đượm mùi sông nước, đượm tiếng cười giòn giã của tuổi thơ.

Trong mơ...

Tôi trở lại mái trường thân yêu, ở đó có một đứa tôi ngủ gà ngủ gật trong lớp học ôn văn. Cô giáo đến bên lúc nào mà không hề hay biết. Loáng thoáng nghe lời cô bảo:

“Sáng bạn ấy làm về mệt, cứ để bạn ấy ngủ”. Tôi mệt quá thiếp đi, trong mơ còn nghe lời cô vỗ về, an ủi...

Chiều chiều, tôi thấy một tôi tan học còn nấn ná ở lại trường; cùng tụi bạn bẻ trộm những cành hoa phượng đỏ. Bị bác bảo vệ phát hiện, chúng tôi phải trèo tường rồi chạy thực mạng với nhau. Mai đến lớp, chúng tôi chia hoa ép vào trang sách, tụi bạn tùm tùm cười tôi “mày chạy rách cả quần chứ chẳng chơi”.

Trong mơ...

Tôi còn thấy một tôi rơm rớm nước mắt trong buổi chia tay. Xung quanh, bạn bè tôi đều tâm trạng cả. Đứa khóc thút thít, đứa cười đỏ hoe mắt, đứa bịn rịn lặng thinh... Tất cả nắm tay tôi thật chặt, ôm tôi thật lâu...

Ôi! Tình bạn là những gì sáng trong và đẹp đẽ nhất, chỉ lúc chia tay mới thấy luyện tiếc vô cùng.

” Thời gian trôi qua mau chỉ còn lại những kỷ niệm

Kỷ niệm thân yêu ơi sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô

Bạn bè mến thương ơi sẽ còn nhớ những lúc giận hờn

Để rồi mai chia xa lòng chợt dâng niềm thiết tha”

Giấc mơ tuổi học trò du dương như một bản nhạc, nhẹ nhàng mà

da diết khôn nguôi. Bản nhạc đó mỗi lần kết thúc lại dấy lên trong tôi những băng khuâng, tiếc nuối. Nhưng, tôi vẫn thích nghe, thích cảm nhận niềm hạnh phúc hân hoan khi được trở về những năm tháng tuổi thơ, bên mái trường, bên thầy cô, bạn bè và những gì thân thương nhất. Dù biết rằng đó chỉ là một giấc mơ...

Tôi thường thả lòng mình trong giấc mơ, đắm chìm trong những

nốt nhạc, để quên đi bao bận bê, lo toan của cuộc sống, để thêm tin yêu và quý trọng từng phút giây hiện tại, để mỗi lần thức dậy lại thấy một ngày mai đầy tươi sáng.

Dẫu biết “đĩ vãng dày lên, nhưng tương lai thì vẫn còn vô tận” nhưng cũng chỉ mong được trở về những năm tháng tuổi thơ, được sống lại trọn vẹn những giấc mơ êm đềm như thế.

■ Nguyễn Thị Phương Thảo

GIẤC MƠ TRỞ LẠI TUỔI HỌC TRÒ

G iấc mơ đưa tôi trở lại mùa hè của chín năm về trước, một mùa hè, với tất cả những yêu thương, những kỷ niệm mà tôi không thể nào quên. Bạn có bao giờ băng khuâng khi đứng trước một chùm phượng đỏ, một nhánh bằng lăng tím giữa mùa hè nắng

gắt? Có bao giờ bạn nhặt cánh hoa rơi ép vào trang sổ và tự hỏi để làm gì?

Ngày chia tay tuổi học trò, cả sân trường sáng bừng màu áo trắng, từng nhóm đứng bên nhau, đứa cười, đứa khóc, sao ngày vui lại rưng rưng nước mắt, sợ sau

này không biết có gặp nhau?

Bạn con trai ngày thường nghịch ngợm là thế, nhưng hôm nay bỗng nhiên lại buồn, chẳng đứa nào muốn rời xa lớp học. Cả lớp mình chuyền nhau trang lưu bút, có đứa rứt rề bày tỏ yêu thương sau ba năm khi chung bàn chung lớp, nhưng lại không dám chạm vào mắt nhau.

Viết lên bàn những lời nhắn nhủ, chú em nào ngồi cùng bàn với chị, nhớ chăm ngoan và học giỏi đó nghe! Thấy thằng bạn ngồi bên cười khúc khích, len lén nhìn rồi len lén quay đi...

Kỷ niệm ngày xưa sao dịu dàng đến lạ, chín năm rồi vẫn chẳng thể nào quên. Lúc trống trường rộn rã vang lên, sao lại khóc, nắm chặt tay nhau, giây phút cuối còn điều gì muốn nói, thấy nghẹn ngào nên lại để trôi qua.

Có một thoáng mắt buồn chợt hiện sau khung cửa, ai nhìn trộm mình rồi lại khẽ quay đi. Giai điệu mùa hè làm tim tôi xao xuyến, nỗi nhớ băng khuâng chưa khi nào vụt tắt. Mùa hè ơi, sao vội vã qua nhanh!

Hiện tại trở về xóa sạch giấc mơ, tôi vẫn tưởng tôi còn bé lắm, đang học bài bên trang sách thân quen.

Ai đã sống, đang và sẽ sống

hãy giữ gìn nhau ký ức tuổi học trò. Bởi tôi sợ thời gian và khoảng cách làm bạn quên tôi giữa bận bê cuộc sống. Ai cũng chỉ một và chỉ một lần như thế, được khóc, được cười, được buồn vui lẫn lộn, được là những thiên thần áo trắng...

Điều tôi muốn nói không cao, không xa, mà chỉ ở đây ngay trong tim bạn. “Tuổi học trò không đơn giản chỉ là kỷ niệm, đó là nơi nuôi dưỡng tâm hồn bạn. Cho bạn một nhân cách, một hướng đi trong cuộc đời. Đừng để hai chữ “giá như” làm nhạt phai những năm tháng đẹp đẽ của cuộc đời”.

■ Nguyễn Thị Thanh Hương

THÔI EM

*Ngày tàn, bóng xế rồi em
Chiều nghiêng vào tối, nhá nhem như lòng
Sông nào chỉ một dòng trong?
Biển nào phẳng lặng thông dong mái chèo?*

*Nhọc nhàn ngược dốc cheo leo
Vẫn nghe trong gió lá reo rì rào
Đêm đen vẫn lấp lánh sao
Thôi em, đời dẫu lao đao cứ cười*

*Nắng chiều dần tắt sau đồi
Sao em còn mãi ngược xuôi bốn chôn
Thôi em, thêm dại bớt khôn
Lặng lòng ngắm ánh hoàng hôn, tiễn ngày*

*Tháng năm còn mấy vốc tay
Tìm vui với bạn, tìm say với tình
Kìa em, một cụm lục bình
Điềm nhiên mặc sóng vô tình xa đưa*

*Thôi em, buồn bỏ lại bờ
Thuyền thơ một lá hững hờ trôi xuôi...*

■ Nguyễn Thủy Nam

ĐẠ KHÚC

*Tôi muốn hỏi: Buồn có tuổi không?
Hư hao ngọn lá buổi thu tàn,
Như tình đó bỗng xa chờ đợi,
Mấy thuở vàng phai gọi gió sang.*

*Nhịp vỗ buồn xa ngái tuổi thơ,
Trên cao phơ phất mưa đầu mùa.
Khói quên vượt mấy bờ hoang dại,
Rừng đã nguôi lời than thở chưa?*

*Trên ngọn sâu đông gầy giọt sương,
Loài chim nào hót giữa đêm buồn?
Rồi nghe lá rụng vào xa vắng,
Và ngập ngừng trôi lạc suối nguồn!*

*Ôi! Tuổi buồn nên tuổi mênh mông,
Lượng xuân dang rộng cánh vô cùng,
Cũng không chở hết tình si cũ,
Đành tuổi đời lặn - đợi tuổi buồn...*

*Chợt đêm trăng tỏa thơm tình nhớ,
Một tiếng trúc xưa sâu mỏng manh!
Thăm thẳm đêm về trăng gió cũ,
Nghe lời vắng gọi giữa xuân xanh!*

■ Như Thương

TẠ ƠN ANH ĐÃ MỘT LẦN YÊU EM

Tạ ơn biển cả mênh mông
Tạ ơn con nước ngọt dòng phù sa
Tạ ơn bóng ngả chiều tà
Tạ ơn hoa cỏ mượt mà nắng Xuân
Tạ ơn phượng thắm ngập sân
Tạ ơn lá đổ gieo vùn thu sang
Tạ ơn Đông đến muôn màng
Tạ ơn nỗi nhớ dịu dàng vô ngôn
Tạ ơn nghiêm cấm Ngọ Môn
“Trăng Hoàng Cung” của hoàng hôn thuở nào
Tạ ơn ngôn ngữ rạt rào
Để câu lục bát chìm vào thẳm sâu
Vẫn như là buổi ban đầu
Trái tim khao khát nhiệm màu ái ân
Tạ ơn tình đã thật gần
Tạ ơn Anh đã một lần yêu Em

Tạ ơn Em đã Một Đời yêu Anh

■ Vũ Quang Nguyên

NGÀY VỀ

Kính tặng Thầy Bùi Thế Vĩnh

*Về thăm trường xưa
Nỗi nhớ đọng đầy
Cảnh đã đổi thay
Ngôi trường phòng học*

*Nhìn thầy cô cũ
Mái tóc điểm sương
Biết bao nhớ thương
Biết ơn vô hạn*

*Chúng em phiêu dạt
Mỗi người một phương
“Ngày Về” gặp nhau
Hỏi mừng tíu tít*

*Chúc các thầy cô
Cuộc sống an lành
Chúc các thầy cô
Luôn luôn mạnh khỏe*

*Chúc các đồng niên
Luôn vui luôn khỏe
Công thành danh toại
Sức khỏe tuyệt vời...*

Để còn gặp nhau.

■ Đoàn Như

ƠN THẦY

Em về đây thăm thầy xưa
 Nỗi nhớ đong đầy bao năm cách xa
 Mái tóc thầy điểm bạc, ánh nhìn xa xăm
 Xoa đầu em thầy khe khẽ hỏi thăm
 Công việc em giờ thế nào rồi nhỉ?
 Vẫn quan tâm chu toàn tỉ mỉ
 Thầy của năm xưa vẫn vậy hôm nay
 Lời thầy dạy làm người mãi mãi còn đây
 Truyền chúng em ngọn lửa kiến thức
 Làm người phải sống bằng tâm đức
 Hết sức mình rèn luyện đôi tay
 Sống nên người để có được hôm nay
 Bài học năm xưa thầy dày công vun xới
 Đưa chúng em đến những miền đất mới
 Nguồn tri thức hướng tới tương lai
 Thế hệ chúng em có được ngày mai
 Từ hôm nay trưởng thành bởi những điều nhỏ nhất.

Khúc hát 20-11

Nhạc và lời: Dũng KT

Thưa thầy bao nhiêu năm thầy dạy dỗ chúng em nên người Thưa
 thầy xin cho em được nhớ mãi công ơn của thầy Lời thầy vang mãi trong
 tim lời thầy em nguyện khắc ghi Em khắc ghi trong
 lòng Quyết giữ lấy năm điều Bác dạy quyết giữ lấy cơ đồ Bác
 trao Hãy giúp cho quê hương đất nước Mang cho
 dân hạnh phúc đời đời Em mong thầy được vui mãi
 mãi Em mong thầy được mãi mãi bình yên Để thầy
 còn dạy dỗ các em sau này Thưa thầy em biết
 những đêm khuya khi em yên giấc ngủ Thấy vẫn thức soạn
 bài cho những buổi học sáng mai Chúng em xin nhớ ơn
 thầy Chúng em xin biết ơn thầy Tất
 cả vì chúng em

■ Lại Thị Ngọc Khánh

MỘT THUỞ YÊU THƯƠNG!

Vào thời gian này hai năm về trước, khi mà ngoài kia mùa nắng đã kéo về rực rỡ, từng cánh phượng già lại hé nở những bông hoa đầu tiên và những chú ve đã bắt đầu cất lên những bài ca da diết, tôi và những người bạn đồng trang lứa đang phải hối hả vật lộn với bao bài vở, bao kì thi để định hướng cho con đường tương lai của mình đang chờ phía trước. Thấm thoát đã hai năm trôi qua, nhanh như vắn ngón rằng những ngày tháng ấy vẫn còn mới bên ta đây thôi, vậy mà giờ đây ngồi nghĩ lại, có chút gì đó bồi hồi và xúc động đang dâng lên trong lòng.

Nhà tôi chỉ cách trường cấp ba chưa đầy mười phút đi bộ vậy mà ngay từ khi còn nhỏ, ngôi trường to rộng với mái ngói đỏ cao cao ấy là cả một thế giới hoàn toàn xa lạ. Tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác lần đầu tiên được đặt chân bước qua cánh cổng

trường Trung học phổ thông Buôn Ma Thuật trong ngày đến làm thủ tục nhập học, khi ấy mở ra trước mắt tôi là một ngôi trường rộng rãi, đẹp một cách dịu dàng nhưng cũng chẳng kém phần uy nghiêm. Những dãy nhà được sơn mới e ấp nấp mình bên những cành phượng vĩ, những khóm hoa, bãi cỏ âm thầm khoe sắc trong nắng hè, những hàng ghế đá nối nhau

lặng im nhìn bao dáng người qua lại... Chỉ từng ấy thôi cũng đã đủ làm tôi nhen nhóm lên ngọn lửa yêu thương trong lòng.

Tuổi học trò hồn nhiên, vô tư với biết bao kỉ niệm chẳng thể nào nhạt phai trong kí ức. Người ta thường nói người với người gặp nhau là do cái duyên và chính cái duyên ấy đã đưa hơn bốn mươi tên học trò nhỏ nghịch ngợm chúng tôi vào cùng một lớp. Trải qua bao ngại ngùng ngày mới quen, bao e thẹn những ngày đầu gặp gỡ, dần dần chúng tôi đã nắm lấy tay nhau tạo nên một khối đoàn kết không thể nào tách rời. “Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò”, bên cạnh việc học cùng nhau, cùng nhau tiến lên trong học tập, chúng tôi cũng cùng nhau bày ra những trò nghịch ngợm mà dường như chỉ có tuổi học trò mới có thể nghĩ đến. Đã bao phen chúng tôi khiến thầy cô buồn lòng vì những trò tinh nghịch, phá phách nhưng chẳng thể nào phủ nhận rằng chính những kỉ ức ấy lại là một trong những mảnh ghép tuyệt vời của đời học sinh. Rồi cái tuổi học trò mơ mộng đã nhen lên biết bao nhiêu cảm xúc yêu đương vụng

dại, trong sáng và ngây ngô. Chúng tôi đã trân trọng đón nhận nó, thả sức mơ mộng trong cái thế giới đẹp diệu kỳ mà chẳng chút âu lo.

“Những chuyện năm nao, những chuyện năm nào.

Cứ xúc động, cứ xôn xao biết mấy.

Mùa hoa mơ rồi đến mùa phượng cháy.

Trên trán thầy tóc chớ bạc thêm...”.

Bao nhiêu thầy cô đã từng diu dặt chúng tôi là bấy nhiêu mảnh kí ức đẹp muôn màu vẫn hằng ngày hiện hữu. Thầy cô của chúng tôi chẳng những là người truyền đạt cho học trò bao kiến thức mà còn là người cha, người mẹ, người bạn luôn theo sát bước chân của những cô cậu học trò nhỏ, chẳng ngại mệt mỏi, chẳng quản nắng mưa. Ở cái tuổi mới lớn dở dờ ương ương, có nhiều khi ham chơi hơn ham học thì khi ấy thầy cô vẫn ân cần ở bên cạnh chúng tôi để động viên, để khuyến khích và làm cho chúng tôi tin rằng mình có thể làm được mọi điều mình mong muốn. Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, bên cạnh niềm vui của gia đình, bè bạn thì ánh

mắt tự hào và hạnh phúc của thầy cô chính là ngọn gió mát lành thổi vào tận sâu thẳm trái tim của đám học trò bé dại chúng tôi.

Có một nhà thơ nào đó đã viết: “Ngày ra trường có kẻ đã cố cười.

Sao nước mắt cứ lăn dài
trên má
Muốn nói cùng nhau đôi điều
nhưng khó quá
Có lẽ nước mắt đã nói hết
niềm thương...”

Suốt ba năm ngồi trên ghế nhà trường, có nhiều lúc tôi cứ mãi mơ mộng về tương lai, luôn mong mình lớn thật nhanh để bước vào giảng đường đại học nhưng khi cái ngày ấy sắp đến gần, tôi cũng như bao người bạn khác cũng chẳng tránh khỏi sự ngỡ ngàng bởi lẽ ba năm cấp ba sao trôi nhanh như một giấc mơ vậy. Ngày chia tay năm ấy đã có bao tiếng thở dài nuối tiếc, có những giọt nước mắt băng khuâng và cả những cái nắm tay chẳng muốn rời. Chúng tôi ra trường với bao nhiêu dự định còn đang dang dở, bao nuối tiếc khi mình chưa thực sự sống trọn vẹn trong những tháng ngày còn bên nhau và khi ấy chỉ ước sao thời

gian ngừng lại, để cho giây phút bên nhau chẳng thể nào xa rời.

Xa mái trường Trung học phổ thông Buôn Ma Thuột yêu dấu, chúng tôi mỗi đứa lại tiếp tục bước đi trên con đường mà mình đã chọn lựa với hành trang là những bài học từ thầy cô và những điều tốt đẹp nhất của thời học sinh mơ mộng. Mỗi khi vô tình nghe đâu đó nhắc đến tên trường mình, tôi chẳng thể nào giấu đi được sự bồi hồi xen lẫn niềm tự hào trong tim để rồi từ đó lại tự nhủ mình phải vững tin để bước tiếp trên con đường con tương lai, để xứng đáng với công ơn của thầy cô đã trao và để xứng đáng với ngôi trường mà mình đã từng gắn bó.

Nhắm đôi mắt lại để tâm hồn được một lần nữa sống trong những kí ức của tuổi học trò kì diệu, tôi khẽ mỉm cười và thấy mình đang nhìn lên bầu trời xanh xuyên qua tán lá bàng nơi góc sân trường quen thuộc... Nếu như trong tay có một phép màu để quay ngược thời gian, tôi sẽ chọn quay về với những năm tháng cấp ba vui tươi, hồn nhiên và đầy thơ mộng.

Một lần nữa xin được nói “Cảm ơn trường tôi!”

■ Nguyễn Thị Hồng Trang

KÝ ỨC VỀ NGÔI TRƯỜNG THÂN YÊU

Trung học Ban Mê Thuột là đọc chiều dài nỗi nhớ trong tôi về ngôi trường dấu yêu.

THỜI TỔNG HỢP VÀ CHIẾC ÁO XANH.

Năm 1972 là năm bước chân nhỏ bé của tôi - một học sinh mười tuổi vừa hết bậc Tiểu học, tôi bước vào Trường TỔNG HỢP BUÔN MA THUỘT. Nhà tôi ở rất xa, mãi tận dưới cây số 5. Lúc ấy, vào mùa thi Tốt nghiệp Tiểu học xong chuẩn bị thi tuyển chuyển cấp, tôi còn rất bé bỏng và quen đi học trường gần. Còn trường xa, làm sao tôi đi học được vì bước chân tôi nhỏ bé, vì hoàn toàn không có phương tiện cá nhân, kể cả chiếc xe đạp. Chỉ một mình Mẹ tôi lo buôn bán nuôi ba chị em tôi thì không thể có thời gian để đưa đón con đi học xa. Tôi nghĩ đoạn đường năm cây số với bước chân nhỏ bé của mình không thể nào đến trường xa, nên tôi không tự tin để đi thi tuyển, tôi đã vò giấy báo thi (may mà không xé bỏ), nhưng đến

ngày đi thi, lòng tôi lại náo nức, thôi thúc tôi dự thi. Tôi lục tìm lại Giấy báo thi, vượt thẳng nếp nhăn sau bao ngày nằm im trong ống viết. Tôi đi thi lòng hân hoan lạ. Kết quả, vào trường công Trung học TỔNG HỢP BUÔN MA THUỘT, lớp Năm của tôi có mình tôi đậu, các bạn khác học nhiều trường khác như Bán công,... Một kết quả thật bất ngờ cho tôi và cho trường Tiểu học Lê Văn lúc ấy, nên cha Tạo là linh mục của Giáo xứ đã thưởng cho tôi một xấp vải xoa Pháp màu xanh để may áo dài, trong khi Mẹ tôi chỉ có thể sắm cho tôi chiếc áo bằng vải Cater. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ số báo danh 1.116 của tôi và người bạn thân nhất là Lê Thị Dung...

Chiếc áo dài xanh xoa Pháp của cha Tạo cho tôi đã gắn bó với tôi suốt quãng đời học sinh Tổng Hợp mãi cho đến khi nó không còn vừa sau này lên cấp III, tôi lại sửa chiếc áo dài ấy thành chiếc áo xanh ngắn cổ trụ và tôi mặc hoài,

mặc đến nỗi các bạn gọi tôi là CÔ BÉ ÁO XANH. Có lẽ vì nó đẹp, vải bền và thời của tôi ít có nhiều áo để chưng diện.

Thế rồi, bước chân nhỏ bé của tôi không quản ngại đường xa, có khi được đi nhờ xe (...), có khi tôi lội bộ một ngày mười cây số lướt đi, lướt về đến trường suốt những năm tháng dài để theo đuổi chuyện học hành. Giờ nghỉ lại sao mà giỏi thế, đường đi học vừa xa, dài lại dốc chứ không bằng phẳng.

Thời Tổng hợp ấy, trong tôi lưu dấu bao thầy cô, trường lớp và bạn bè... Thầy cô được gọi là giáo sư một cách trang trọng, trang phục và với tác phong chuẩn mực. Nhiều hình ảnh Thầy Cô rất ấn tượng trong tôi như thầy Lê Văn Tùng, thầy Bùi Thế Vinh, thầy Trần Đắc Hiền, thầy Nguyễn Đình Liễn, cho đến các giáo sư như thầy Nguyễn Giông, thầy Dương Quang Định, thầy Võ Quý Sỹ, thầy Võ Ngọc Lô, thầy Nguyễn Hữu Tá, cô Phạm Thị Mười, cô Lâm Thị Thu Thủy, cô Nguyễn Thị Sáu, cô Diễm Bình, cô Phạm Thị Minh Hưng,... Những ấn tượng sâu sắc trong tôi về cương vị công tác hoặc những hình ảnh đẹp trong trang phục, hay dáng nét. Tôi nhớ mãi hình ảnh cô Sáu dáng rất mảnh mai, dịu dàng thướt tha trong bộ áo dài trắng muốt và chiếc làn

mây khi cô bước vào lớp trong giờ Vạn vật, cô Thu Thủy rất ấn tượng trong bộ áo dài trắng, tang đen hay bộ áo dài đen, tang trắng - từ khi bố chồng của cô mất, dáng cô cao ráo thướt tha như một người mẫu trong trường, hoặc không thể quên giờ Văn của cô Phạm Thị Mười, cô nói giọng Huế rất nhẹ và du dương nhưng thật nghiêm khắc trong giờ học, cô bước vào lớp học là lớp im phăng phắc không một tiếng ồn và vì vậy mà cô không cần nói lớn vẫn nghe cô giảng bài rõ mồn một và cô giảng bài cũng thật hay,... Có lẽ đó là những hình ảnh đẹp về thầy cô đã định hình trong tôi với ước mơ sau này tôi chọn nghề giáo.

Bên cạnh kỷ niệm về thầy cô, trong tôi còn có những ấn tượng tốt về một thế hệ học sinh thời Tổng hợp, lúc đó tôi còn là lớp nhỏ đệ thất, đệ lục, tôi thấy các anh chị lớp trên sao mà mẫu mực chỉnh tề từ tác phong đồng phục trở đi, tôi cứ thấy ngưỡng mộ họ. Còn trong lớp 6/7 Pháp văn của tôi, tôi còn nhớ ngôi gần, chơi thân và khó quên với các bạn như: Minh Thủy, Tuyết Oanh, Lan Chi, Ngọc Mai, Lê Văn La Vàng, Lê Ngọc Bình Minh, Trương Đình Quốc Thăng, Tạ Chí Nhân, Huỳnh Minh Sơn,... lúc này, lớp tôi học ở dãy phòng học số 1, bên phải nhìn

từ hướng văn phòng nhà trường.

Năm 1973, Trường phát hành quyển kỷ yếu mà mãi sau này chúng tôi vẫn còn lưu truyền và nhớ mãi.

THỜI TRUNG HỌC PHỔ THÔNG BUÔN MA THUỘT

Đất nước sang trang lịch sử mới, chúng tôi vẫn tề tựu dưới mái trường này với một cái tên khác: Trường THPT Buôn Ma Thuột thêm một đội ngũ giáo viên và học sinh mới. Lúc này, năm 1976, lứa tuổi của tôi là học sinh đầu cấp III, học sinh chúng tôi được phân Ban. Khóa tôi có chín lớp 12. Tôi học Ban B, được cô Lê Ngọc Hòa và thầy Ngô Đào Anh Hải dạy môn Văn và thay phiên làm Chủ nhiệm lớp 12B chúng tôi. Những năm tháng thầy - cô - trò gắn bó bên nhau suốt những chuỗi ngày khó khăn chung của đất nước. Cuộc sống có nhiều thay đổi, khó khăn và cam go hơn, gia đình tôi đi kinh tế mới dưới cây số 38, Krông Păk, tôi ở nội trú đi học vẫn chiếc áo xanh ngày nào, chỉ khác là lúc trước tôi mặc áo dài, còn bây giờ là áo ngắn. Lớp học tôi chuyển xuống dãy sau cùng. Hàng xóm của lớp tôi là Lớp A bên tả và lớp C1 bên hữu. Lúc này ấn tượng trong tôi không nhiều như thời Tổng hợp nữa, nhưng tôi lại có những ấn tượng khác. Đó là lớp B của tôi,

dân Văn nên nữ sinh chiếm phần lớn, học sinh nam ít hơn, có phần lặng lẽ hơn, nói chung là hiền hiền. Tuy nhiên, cũng có mấy bạn nam là nổi bật trong thể thao như Bùi Thanh Sơn, Hà Trọng Sơn và Văn nghệ như bạn Phạm Văn Yên và sau này ra trường có mấy bạn làm nên danh phận như Trịnh Đức Long - Hiệu phó Trường Cao đẳng Sư phạm Đăk Lăk, bạn Dương Đình Long làm Thanh Tra Sở Giáo dục - Đào tạo Đăk Lăk.

Đặc biệt, lớp B chúng tôi tham gia phong trào văn nghệ, báo chí rất rầm rộ, luôn đạt nhiều thành tích đáng nể, nhờ sự dàn dựng và biên đạo của bạn Đặng Hòa. Bạn Hòa có khả năng đàn, hát, biên tập các vũ đạo hát, múa, đội hình,... như một năng khiếu trời cho. Học hành giỏi có những bạn như: Tây Phương, Đặng Hòa, Đặng Thủy, Như Mân, Đức Long,... Lê Thị Tây Phương là một trong những bạn trong đội thi tuyển quốc gia hàng năm, đem lại vinh quang cho trường mà thầy Vĩnh - Hiệu phó vẫn nhắc đến khi có dịp. Sau khi tốt nghiệp, nhiều bạn trong lớp 12B chúng tôi thi đậu vào đại học, cao đẳng và các ngành khác về công tác tại tỉnh nhà và có điều kiện bảo vệ thạc sĩ hoặc đảm nhiệm cán bộ quản lý tại các trường như Đại học Tây

Nguyên, Cao đẳng Sư phạm Đắc Lắc, Sở Giáo dục - Đào tạo, Trường Văn hóa Nghệ thuật Đắc Lắc.

Khóa 1976 - 1979, của chúng tôi có 9 lớp 12 (A, B, C1, C2, C3, D1, D2, D3, D4) khoảng gần 300 học sinh. Năm 2009, một số bạn đã có ý tưởng và đã thành công trong việc tổ chức Hội khóa kỷ niệm 30 năm ngày ra trường (1979 - 2009) tại Khách sạn Đam San và năm năm sau (2014) vừa rồi cũng tổ chức kỷ niệm 35 năm lần II, chưa kể hàng năm các lớp vẫn tổ chức họp mặt theo lớp. Điều đáng quý là tấm chân tình sau lần tổ chức Hội khóa, chín lớp 12 chúng tôi thân ái, chan hòa với nhau gần như không có ranh giới giữa các lớp trong sinh hoạt vui chơi hội hè, thể thao, trong hiếu, hỉ, tang gia, thăm nom ốm đau,... luôn có bên nhau, dẫu rất xa như Sài Gòn - Buôn Ma Thuột, các quận huyện hay tỉnh khác và cả ở nước ngoài.

Phong trào và tinh thần của Hội khóa (76-79) luôn thắt chặt là nhờ Trưởng ban Nguyễn Tiến Thành, Lê Văn La Vâng, Phạm Văn Yên, Đặng Hòa và Đại diện Ban Liên lạc các lớp hoạt động đều tay và nhiệt tình, là một trong những Hội khóa mạnh của cựu học sinh Trung học Buôn Ma Thuột thuộc thế hệ sau. Sáng tác âm

nhạc của bạn Lê Văn La Vâng đã trở nên quen thuộc, trong đó bài “Về khung trời tuổi xanh” đã trở thành bài hát truyền thống trong Hội khóa.

THỜI TÔI LÀ GIÁO VIÊN CỦA TRƯỜNG

Tốt nghiệp Đại học khoa Ngữ Văn Trường Đại học Đà Lạt (1984), tôi có quyết định về giảng dạy tại một trường Trung học, nơi đào tạo giáo sinh ra dạy các trường tiểu học. Nhưng trường lại xa nhà tôi ở cả chục cây số đi dạy mỗi ngày, tôi xin đổi nhiệm sở và được Sở Giáo dục và Đào tạo Đắc Lắc chấp thuận tôi về giảng dạy Trường THPT Buôn Ma Thuột. Như một cái duyên gắn bó với ngôi trường qua hai thời kỳ đổi tên (thời gian đổi với tôi) từ Trường Trung học tổng hợp Buôn Ma Thuột sang tên Trung học phổ thông Buôn Ma Thuột. Giờ đây, tôi lại gắn bó với Trường ở một cương vị khác, là giáo viên đứng lớp từ năm 1984 - mãi đến khi tôi rời Buôn Ma Thuột về Sài Gòn cũng được khoảng mười năm. Lớp tôi dạy và chủ nhiệm ba năm liền là lớp 12M, học sinh rất chăm ngoan. Lúc bấy giờ, Hiệu trưởng là thầy Phạm Đức Thông, Hiệu phó là thầy Bùi Thế Vĩnh (cùng khóa đại học với tôi, sau này có bạn Trương Thị Minh Nguyệt về làm Hiệu

trưởng nhà trường).

Thầy Bùi Thế Vĩnh là một người trong Ban giám hiệu, công tác lâu bền trong sự nghiệp giáo dục không chỉ tại ngôi trường THPT Buôn Ma Thuột mà còn ở các trường khác tại Buôn Ma Thuột và hiện tại ở TP. Hồ Chí Minh. Thầy là một trong những người thầy đáng kính và lưu lại dấu ấn trong tôi rất sâu đậm, đáng vóc thầy nho nhã, nụ cười tươi luôn trên môi mỗi khi tiếp xúc, tạo một cảm giác thân thiện nhưng rất nghiêm khắc và nguyên tắc trong công việc. Nụ cười của thầy không làm cho sự việc trở nên căng thẳng hay nghiêm trọng không cần thiết. Tôi rất tôn kính thầy dù rằng ít khi có dịp gần gũi.

Đây là một giai đoạn khá đặc biệt của tôi đối với Trường, trước đây chỉ là một học sinh, giờ đây là đồng nghiệp cùng chăm dạy và dìu dắt các em, nối tiếp bao thế hệ trong ngôi trường thân yêu của chúng ta. Sau này, khi tôi rời xa ngôi trường với bao kỷ niệm dấu yêu, về Sài Gòn, tôi vẫn tiếp bước trong lĩnh vực nhà giáo và có phần thay đổi hơn ở một cương vị Quản lý trường học do chính tôi tạo dựng nên một ngôi trường riêng của mình bằng tất cả sự nỗ lực trong một thành phố đầy sự thách thức và bon chen. Tuy nhiên, có lẽ

điều trong tôi luôn làm là làm sao xứng đáng là một học sinh dưới mái trường phổ thông của gần hết quãng đời đi học khá dài lâu (từ 1972 - 1979, đến 1994) khi tôi thật sự rời xa.

Về Sài Gòn, hiện nay, tôi cùng gắn bó với Ban liên lạc cựu học sinh THPT Buôn Ma Thuột tham gia sinh hoạt và đóng góp phần nhỏ cho mối tình thân ái nơi trường xưa.

Bao lớp người đi qua, bao lớp người đi xa, dẫu thời gian có xóa nhòa, có vùi lấp thì trong mỗi chúng ta vẫn chất lọc, in sâu trong tâm trí ta về một nơi chốn mà bảo quên cũng không thể quên. Nơi đó có hình ảnh trường lớp, thầy cô, bạn hữu, đồng môn khiến tim ta luôn thổn thức và nhớ về. Dẫu cho có biết bao vật đổi sao dời, muôn đời tình thân vẫn quý. Tôi yêu tất cả những gì liên quan trong sáng và hồn hậu trong tôi, về một ngôi trường mà đã có tuổi đời hơn nửa thế kỷ: TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG BUÔN MA THUỘT nơi đại ngàn của núi rừng Tây Nguyên. Tôi rất tự hào, tự tin và tự trọng đã hun đúc nên con người của chính tôi trong ngôi trường dấu yêu này.

Mục lục

		<i>Trang</i>
1. Phạm Thị Đài Trang	Áo Xanh	5
2. Phạm Thị Đài Trang	Cho mùa hạ cuối	7
3. Lê Văn La Vâng	Duyên tri ngộ	9
4. Nguyễn Thị Diệu Hiền	Hồi ức trở về...!!!	11
5. Lê Thị Linh Chi	Hoa thạch thảo	13
6. Nguyễn Thị Diệu Hiền	Kỉ niệm một thời	17
7. Nguyễn Thị Nhân	Mẹ tôi!	19
8. Mai Lê Phương Uyên	Ngôi trường xưa	23
9. Phan Văn Vinh	Về bến sông quê	26
10. Phan Hồng	Ký ức tuổi học trò	27
11. Lại Thị Ngọc Khánh	Mưa Ban Mê	28
12. Lại Thị Ngọc Khánh	Bâng khuâng	29
13. Lê Vĩnh Tài	Cái màu áo ấy	30
14. Lê Vĩnh Tài	Hoa Yên Cơ	31
15. Phan Văn Quang	Viết trước cổng trường Ban Mê Thuật	32
16. Đinh Thị Như Thúy	Sương khói sông lô	33
17. Đinh Thị Như Thúy	Thời gian	34
18. Lê Văn La Vâng	Về khung trời tuổi xanh	35
19. Đàm Srepok	Gió nói với tôi ở Ban Mê...	36
20. Đàm Srepok	Có một sớm mai nào trong trí nhớ	37
21. Bùi Thị Anh Thư	Cảm ơn thầy của con	38
22. Cải Thị Minh Trang	Mặt trời tháng năm	39
23. Viên Chinh Phượng Duyên	Nắng phượng	40
24. Phan Đình Việt Anh	Chiếc áo mới	43
25. Phan Đình Việt Anh	Giọt mưa	44
26. Phùng Tất Đạt	Cảm xúc núi	45
27. Phùng Tất Đạt	Tháng năm về trường cũ	47
28. Nguyễn Thủy Nam	Chùm bông phượng trong trí nhớ	49
27. Phạm Thị Mười	Bất chợt	50
28. Nguyễn Quang Bình	Duyên nợ	51
29. Bùi Văn Tiến	Chia tay mùa hạ	52
30. Cải Thị Minh Trang	Cánh chim trú đông	53
31. Nguyễn Thị Nhân	Nhớ thời áo trắng	54
32. Thu Trang	Thế giới kỳ diệu mang tên THPT	56
	Buôn Ma Thuật	
33. Nguyễn Quang Bình	Trường xưa ký ức	58
34. Niê Thanh Mai	Đốm lửa đỏ hôm trước...	60

		<i>Trang</i>
35. Nguyễn Hương	Chữ A và chữ E	66
36. Trần Đình Thành	Bài thơ áo trắng	69
37. Thùy Dung	Thu ru	70
38. Phan Văn Vinh	Trên cánh phượng hồng	71
39. Phan Thị Minh Sao	Chuyện của Sao ngày ấy	72
40. Đăng Tâm	Có những giấc mơ	74
41. Nguyễn Thị Phương Thảo	Giấc mơ trở lại tuổi học trò	76
42. Nguyễn Thị Thanh Hương	Thôi em	78
43. Thủy Nam	Dạ khúc	79
44. Như Thương	Tạ ơn anh đã một lần yêu em	80
45. Vũ Quang Nguyên	Ngày về	81
46. Đoàn Như	Ơn thầy	82
47. Dũng KT	Khúc hát 20-11	83
48. Lại Thị Ngọc Khánh	Một thuở yêu thương	84
49. Nguyễn Thị Hồng Trang	Ký ức về ngôi trường thân yêu	87

Nhà xuất bản trẻ...

Chịu trách nhiệm xuất bản:

PHAN VĂN VINH

Ban biên tập:

PHAN VĂN VINH

BÙI VĂN TIẾN

NGUYỄN THỊ NHÂN

Bìa và trình bày:

AN QUỐC BÌNH

Minh họa:

PHÙNG ĐẠT

AN QUỐC BÌNH

Giấy phép xuất bản số:

In tại:

In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2015.